GAZETA SF 43

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

fanzin.clubsf.ro

Gazeta SF nr.**43**/ octombrie 2014

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

Redactor şef: Alexandru Ioan DESPINA

Redactor şef-adjunct: Alexandru LAMBA

Redactia : Mircea NANU-MUNTEAN,
Bogdan S. POPESCU,
Sorin TRASCU,
Mihaela MARCU,
Marcel GHERMAN,
Teodora MATEI

Contribuții grafice: John DOBRO

Editor / Director George SAUCIUC

SUMAR

Editorial – Alexandru Lamba - Nil mihi mors faciet
Povestiri – Gabriela Beatrice Moisescu – Noapte de început de toamnă
– Alexandru Ungureanu – Norocosul
– Vic Huniade - Evadare din întuneric
– Alma-Ioana Gavril-Ursache – Breaking News
Debut - Diana Elena Văcăriță – Oul misterios
Mainstream – Aurelia Chircu - În luna de miere
Traduceri - Nathaniel Hawthorne – Semnul din naştere
Foileton – Luminița Dobrea – Republica V
Recenzii – Teodora Matei - „Artele marțiale moderne" de Alexandru Ungureanu
– Alexandru Lamba - „Marele Prag" de Alexandru Ungureanu
– Alexandru Ioan Despina - Alexandru Ungureanu – Povestiri
Opinii – Teodora Matei - Atavic & Vraciul de pe norul interior
Cinema SF - Marcel Gherman – Gunhead
Artă imaginară – John Dobro – Coperte potrivite II
Cărţi proaspete, autori autohtoni (V)

EDITORIAL

Nil mihi mors faciet

(de Alexandru Lamba)

Există momente în care suntem tentați să reflectăm asupra existenței din perspective care ne depăşesc cu mult perioada îngăduită nouă – fiecăruia în parte – a o consuma. Ca iubitori de S.F., cu precădere, avem înclinația spre a hălădui cu mințile spre evenimente peste care praful mileniilor s-a aşezat în straturi groase, sau spre eonii care vor urma, acoperindu-ne pe noi înşine. O facem oarecum detaşați, cu o privire conică, evadând din prezentul concret pentru a ne erija în observatori ai panoramei lumii în ansamblul ei. Ne excludem sau, cel puțin, ne neglijăm propriile existențe când reflectăm la lumea viitorului, conştienți fiind de perseverența cu care timpul şterge urmele. Cu toții vom trece, ceea ce am clădit se va dărâma, numele şi chipurile ne vor rămâne în memoria câtorva generații, cel mult, apoi… va rămâne doar arta pentru a vorbi despre noi.

Nil mihi mors faciet,

Căci, atunci când amintirile se sting, când ecourile faptelor se estompează, când urmele paşilor noştri prin lume nu se mai pot distinge prin mulțimea celor care-i acoperă, arta rămâne. Arta adevărată, cernută de sitele nemiloase ale timpului, şlefuită de exigențele mereu crescânde ale celor ce ne vor urma, ea va dăinui şi va vorbi despre noi mai răspicat decât am fi putut noi înşine să o facem de peste veacuri.

pro me monumenta relinquo,

Iar, între arte, literatura este – alături de muzică – una dintre cele mai rezistente la trecerea timpului, căci nu-i este în niciun

fel supusă efemerei materii. Cărți vor fi editate şi reeditate, pe hârtie, în formate electronice, sau cine ştie în ce alte moduri nebănuite, operei în sine nu-i va fi cu nimic ştirbită valoarea. O operă literară nu poate fi distrusă. Se poate încerca cenzurarea ei, cu un o oarecare eficiență, pe o durată oarecare, se poate încerca interzicerea ei, dar niciodată ea nu va putea fi ucisă. Şoptită pe la colțuri, citită pe ascuns, cu lumina slabă, dosită prin sertare, ea va rezista şi, când vremea va veni, va ieşi din nou la suprafață. O carte puternică nu poate fi ucisă nici măcar de Timp. Şi, odată cu cartea, autorul supraviețuieşte şi el.

Tu modo vive, liber,

Căci nimeni nu lasă din mână o carte care să-i fi plăcut, care să-l fi atins, să-l fi mişcat, fără să ştie numele celui care a scris-o. Iar respectul nu-i va fi deloc mai mic dacă maestrul din spatele textului a părăsit scena.

nil mihi mors faciet.

Scriam acum două luni un editorial despre motivele care pot sta la baza actului creativ literar. Nu-mi propusesem în acel moment să trec în revistă toate posibilele motivații, nici n-aş fi avut cum să fac aşa ceva, însă, din diferite motive, am lăsat acest aspect nemenționat. Nici nu era locul în acel context să povestesc despre posteritate, atâta vreme cât analizam obiectivele conştient asumate de cel care scrie literatură, iar dăinuirea în timp după trecerea sa dincolo mi-e greu să cred că poate fi unul dintre ele. Recunoştința generațiilor care vin este o țintă dincolo de orice altă țintă, una pe care nu ai cum să o zăreşti măcar, darămite să-ncerci să o prinzi în linia de miră. Are rost să menționez că totuşi unii reuşesc să o atingă?

Să ni-i amintim, aşadar, să le citim cărțile şi să-i facem nemuritori! Luna aceasta se împlinesc zece ani de când maestrul artelor marțiale moderne, Alexandru Ungureanu, a trecut marele prag. A rămas cu noi prin opera sa şi nu ne va părăsi niciodată.

POVESTIRI

Noapte de-nceput de toamnă

(de Gabriela Beatrice Moisescu)

Pentru Lara Deppathers, cu mesajul:
Nici n-ai idee cât de mult însemni pentru mine!

Ce poate fi mai dulce decât să întâlneşti o persoană care ți-e foarte dragă, şi care locuieşte la câteva sute de kilometri depărtare?

Ea era din Bacău. Eu, din Teleorman. Ne cunoscuserăm pe internet, bântuind un forum. Aveam aceleaşi pasiuni şi ne completam una pe cealaltă, spre fericirea mea. Era ca şi cum îmi găsisem o soră care nu se născuse.

Prietenia noastră s-a legat cu uşurință şi a trecut pragul câtorva ani până să ne întâlnim. Aşa că, într-o vară, am întrebat-o dacă i-ar plăcea să vină să stea la mine pentru o lună.

Deşi majore amândouă, părinții ei s-au împotrivit. Am reuşit să le explic, prin telefon, cum stăteau lucrurile - mama mea era plecată în Anglia, iar tatăl meu era şofer de tir, ceea ce însemna că-l vedeam o săptămână în toată luna şi stătea, de obicei, închis în ultima cameră a casei, dormind.

Mama Larei fusese ceva mai greu de convins, dar reuşisem să facem şi pasul ăsta. În fond, cine se putea opune unei prietenii aşa înflăcărate?

A sosit într-o vineri, imediat după ce scăpaserăm amândouă de cruciala problemă a bacalaureatului. Urma să ne înscriem la facultăți diferite, în Bucureşti; important era că aveam să împărțim aceeaşi garsonieră micuță şi aveam să ne dedicăm tot timpul din lume pentru cealaltă.

Am desfăcut cu repeziciune bagajele, dornice să plecăm să ne distrăm. Oraşul Alexandria nu era plin de atracții turistice (de fapt, aproape că lipseau), dar puteai găsi, din când în când, ceva care să te captiveze cu adevărat. –

— Ce facem? mă întrebă cu ochii ăia căprui-verzi (niciodată nu puteai şti când sunt aşa sau invers, spre deliciul meu) şi obosiți.

— Mai întâi dormim, i-am replicat şi m-a țintuit cu privirea, supărată. Ok, am spus înțelegând, nu mai dormim. Atunci mergem să bem cafea!

Şi-aşa ne-am aruncat două rochițe cât de cât drăguțe pe noi şi am plecat să bem dulcea noastră cafea; eram amândouă mari iubitoare a acestui drog acceptat, care îți schimba starea din morocănos în bine dispus.

După vreo jumătate de oră petrecută într-o „bodegă" (toate erau aşa pentru mine), am hotărât să ieşim şi cu nişte prieteni de-ai mei. Toți erau încântați să cunoască o nouă fată, mai ales că vorbisem aproape zilnic despre venirea ei la mine, încă de când stabiliserăm întâlnirea.

Şi-aşa, ne-am strâns ca liliecii, unde stăteau toți puştanii în fiecare noapte - în fața Casei de Cultură, pe scările calde ale acesteia.

Lara s-a integrat repede şi toți o adorau pur şi simplu. Era atât de naturală, stând acolo printre ei. Mă gândeam serios să o sun pe mama ei şi să-i cer să o lase la mine toată viața. În fond, pe amândouă ne încânta ideea de a locui într-un apartament micuț, plin ochi cu cărți (puteam să le folosim şi pe post de perne, scaune etc, nu aveam nevoie decât de o saltea pe care să dormim şi de cafea) şi probabil şi câteva pisici.

Privind-o în rochița neagră, de o lungime potrivită în aşa fel încât să fie decentă, mi-am amintit de dorințele noastre de a fi vrăjitoare. Şi i-am luat mâna într-a mea, trăgând-o într-o parte.

— Ții minte cât am vorbiti despre Wicca? Ar trebui să...

— Am găsit o carte detaliată despre vrăji şi toate cele elementare şi am luat-o cu mine. Ba chiar în bagajul meu poți găsi şi anumite aşa-zise „ingrediente" de pe meleagurile natale.

Aproape că-mi venea să râd. Nu pentru că era o glumă, ci pentru că mă simțeam citită... ca o carte având coperțile laaaarg deschise. Era amuzant să ştii că n-ai nevoie de cuvinte ca să exprimi ceva.

— Perfect, atunci avem ce face până pleci înapoi. Dacă mai pleci, am adăugat pe cel mai malefic ton de care dispuneam.

Lara mă privi pe sub ochi.

— Trix, iar te gândeşti prea departe.

Tonul ei era mustrător, dar privirea îmi spunea că ideile mele o încântau.

Am uitat să mai intrăm în casă în acea noapte. În loc să ne întoarcem să mâncăm, ne-am comandat pizza în grup şi am mâncat-o la colț de stradă, ca boschetarii, într-un cartier. A venit şi poliția, pentru că unii dintre noi făceau gălăgie. Apoi ne-am hotărât să mergem la pădure, deşi majoritatea prietenilor noştri erau băuți, iar cele şase fete rămase, inclusiv Lara şi cu mine, eram total paralele cu şoferia.

Doar unul nu era băut şi cu permis, aşa că l-am folosit pe post de cobai. Un altul şi-a riscat pielea şi a „furat" maşina sorăsii ca să mergem la pădure. Era destul de aproape, dar să te duci, la două noaptea, la pădure, cincisprezece inşi cu doar două maşini? Au făcut amândoi şoferii mai multe drumuri.

Eram destul de singură cu prietena mea în pădure, şi mi-am permis să o trag puțin într-o parte.

— Ar fi trebuit să-ți prezint „uriaşa" pădure ziua, pe lumină, i-am spus cerându-mi scuze.

— Îmi place noaptea, pe întuneric, mă liniştii ea, cu ochii pe cer.

Era lună plină, iar Lara o adora în adevăratul sens al cuvântului. Nici eu nu puteam spune că mă lăsam mai prejos în privința acesteia. E adevărat că pădurea era plină de becuri deale primăriei, dar nu te împiedica cu nimic să miroşi aerul curat, apa lin curgătoare, să auzi greierii şi să miroşi iarba.

M-am gândit că nu-i pot oferi Larei frumusețile pe care i le oferea zona în care locuia ea. Alexandria e într-o vale nesuferită,

are un râu mic şi o pădure destul de săracă în copaci. Nu eram mulțumită de ea, ca iubitor al naturii, şi probabil nici Lara. Dar arăta fericită.

Zâmbitoare, am trecut în spatele Larei şi i-am cuprins talia cu brațele, privind către cer alături de ea. Mă prinse de mâini, la fel de fericită, până când veni următorul transport de amețiți.

Ne-am strâns la o masă, lângă grătare, regretând că nu luaserăm ceva de ronțăit. Dar „şoferul" care împrumutase maşina soră-sii se gândise şi la asta şi adusese cipsuri, sucuri, semințe. M-am gândit amuzată că ar fi mers un grătar.

— Dacă vine poliția din nou? m-a întrebat Cristina, una dintre fete ,tremurând de frig.

I-am răspuns, la fel de clănțănit ca şi ea:

— Acum nu ne mai aude nimeni. Putem face câtă gălăgie vrem. N-ar avea motive să ne ia la întrebări.

Probabil că o liniştisem. Lara reveni şi ea la masă şi luă o mână de semințe. Ronțăiau cu toții, mai puțin băutorii noştri înfocați.

Foarte distrată, i-am spus prietenei mele:

— Ar trebui să ne plimbăm pe dig, ce zici ?

Se uită la mine cu o sclipire în ochi. Un bec din apropiere îi lumina perfect chipul cu trăsături frumoase, şi am văzut-o cum dădea din cap în sus şi în jos, pe față domnindu-i un zâmbet.

M-am ridicat de la masă şi m-a urmat. Nimeni nu ne băgă în seamă. Mi-am pus mâna pe gentuță, controlând - aveam spray paralizant la mine, pentru orice eventualitate. Deşi probabil că nu aveam absolut nicio nevoie de el; pădurea era mai pustie decât un cimitir în miez de noapte.

— Se apropie de trei, îmi spuse Lara privindu-şi telefonul, apoi pe mine. Şi e lună plină, adăugă pe un ton plin de înțelesuri.

M-am gândit la melodia trupei Cargo, „Ziua Vrăjitoarelor", şi am zâmbit cum nu se putea mai larg.

— Trix, ce e de partea cealaltă a râului?

M-am uitat şi eu într-acolo.

— Păi, Moon, i-am spus cu un zâmbet nepăsător pe buze, sunt nişte ruine prin pădure. Vrei să mergem?

— Nu e periculos? Nu ştiu dacă un spray ne-ar putea ajuta, iar prietenii tăi sunt destul de departe.

— Moon, nu e nici țipenie în pădure. Toți sunt în oraş, că doar e ziua Alexandriei, i-am spus încurajator.

Nu a trebuit să îmi spună; doar mi-a făcut semn cu capul. Am pornit înspre pod. Nu era un drum foarte lung pe dig, iar construcția metalică ruginită parcă te chema s-o treci. Părea stabil. De când eram mică tot săream pe el şi nu se întâmplase nimic. Şi puteam pune pariu că nu eram singura.

— Îmi place, rosti Lara uitându-se cum luminile de pe Podul Nou se văd în apa verzuie a Vedei. I-am zâmbit cu încântare.

— Da, dar nu e nici pe departe la fel de frumos ca dealul sau muntele.

Moon însă nu privea lucrurile aşa.

— Fiecare loc are o frumusețe a sa, aparte. Trebuie să vezi asta, nu să te gândeşti că alții trăiesc în locuri mai frumoase. Şi oraşul ăsta are farmecul lui.

— Ca fiecare alt oraş infect, am mormăit în barbă.

Eram genul de persoană care ar fi dat un regat pentru o casă la țară, în linişte, fără gălăgia infernală a maşinilor, fără aglomerație şi mirosuri îngrozitoare. Asta se datora, în mare parte, şi faptului că atât eu cât şi Lara aveam o slăbiciune pentru religia Wicca. Nu practicam, însă doream să ajungem la inițiere.

Aproape că ajunseserăm de cealaltă parte a podului. Lara se uită înspre pădurea deasă acum, datorită bunăvoinței locuitorilor din urmă cu aproximativ zece ani. Ziua nu părea înspăimântător, dar, noaptea, pâlcul de copaci căpăta forme şi umbre ciudate, ca nişte fantome. Unde mai pui şi că cimitirul era sus, la o aruncătură de băț. Dacă s-ar fi hotărât zombii să iasă din morminte şi să pornească înspre oraş, noi eram primul ospăț (nu foarte consistent, nu eram cele mai pufoase persoane).

Mi s-a zbârlit pielea pe mine la gândul ăsta, dar nu i-am spus Larei. În schimb, aprinzând o mică lanternă, ne-am ghidat către partea de peste râu a pădurii, cea întunecată.

Voiam să îi arăt cele câteva ruine, care pe mine mă fermecau. Era ceva magic acolo şi mă atrăgea la fel cum doi poli opuşi se atrag.

M-am uitat înspre Lara şi am văzut că şi ei îi luceau ochii. Am fost bucuroasă, dar nu m-a surprins asta. De fapt şi de drept, mă aşteptam ca şi ei să-i placă.

— Putem să intrăm? mă întrebă încântată şi mă prinse de mână.

Mi-am aruncat un ochi în urma mea, pentru siguranță; nu era nimeni. Nici prin pădure nu se auzea vreun om, doar greierii cântau şi se scuturau copacii de câte o boare fină.

Am intrat printre ruine. Cândva, acolo fusese un conac uriaş, din câte îmi spusese şi mie bunicul. Nu ştiam cât e de adevărat asta, dar ideea mă încânta. Acum era, teoretic, închis vizitelor, dar unii veneau aici să-şi facă de cap.

Eu am fost prima care a păşit printre bolovanii căzuți din ziduri. În urma mea, Lara se uita în jur, urmărind fasciculul lanternei mele minuscule cum se plimbă peste toate acele ziduri goale.

Apoi am auzit un scâncet. Provenea din capătul holului şi mi s-a zbârlit pielea pe mine. Apoi mai multe voci şi gemetele înfundate.

M-am speriat şi m-am oprit în loc. Un val de teamă îmi făcu trupul să tremure şi simțeam cum adrenalina mă cuprinde. Bănuiam că se întâmplă ceva acolo şi toată scena se poate sfârşi rău pentru mine şi prietenea mea.

— Cred c-ar trebui să plecăm, zise Lara, ascultând şi ea acele sunete.

După privirea ei, ştiam că gândea ce gândeam şi eu: probabil că nişte puşti aleseseră să nu închirieze o cameră, ci să fie mai „romantici”, printre ruine.

Îmi venea să zâmbesc şi, în acelaşi timp, să plâng de ruşine. Ce era în mintea acelor oameni?

Apoi victima lor se mişcă şi ieşi din ultima cameră, alergând spre noi cu viteză, pe holul destul de larg. Era un băiat plin de sânge, dar avea hainele pe el, aşa că nu era o orgie sexuală ceea se petrecea acolo.

Agresorii nu l-au lăsat să plece. I-am luminat pe fiecare în parte şi nu i-am recunoscut. Ei probabil că nu ne vedeau bine pe noi, dar lumina lanternei confirma prezența cel puțin a unei persoane.

— Prinde-i pe-ăia de-acolo, zise crezând că suntem băieți. Şi pe-ăsta, omoară-l!

Am pus mâna pe geanta lăsată deschisă şi am scos spray-ul paralizant, apoi m-am repezit spre primul tip şi am apăsat. Jetul s-a dus direct în fața lui, luându-l şi pe cel din spate. Apoi Lara m-a prinse de mână şi a cotit la dreapta, târându-mă prin camerele conacului ruinat, dintr-una într-alta, până în ultima. Surpinzător pentru mine, pentru că nu mai intrasem pe acolo.

Dar am putut să-mi dau seama că planul Larei era să scăpăm fără să escaladăm ruinele pe unde intrasem şi fără să pună bătăuşii mâna pe noi. Voia să ieşim pe geam.

În schimb, nimerirăm în cameră cu încă trei băieți care îl băteau pe cel văzut mai devreme. Erau cinci agresori şi o victimă. Plus două fete relativ neajutorate, dar care puseseră mâna pe o bâtă.

— Am intrat în horă, îmi zise Lara. Hai să jucăm!

Of, adrenalina asta... Poate că, dacă am fi fugit la timp, ne-am fi putut salva.

— Lasă-l, am urlat la unul şi jetul de spray l-a nimerit în față.

Lara îl lovi pe unul cu bâta peste față şi m-am panicat. Nu voiam să moară niciunul din ei, altfel am fi avut mari probleme. Dar cine naiba putea să dovedească faptul că nu era legitimă apărare?! Ne-ar fi omorât şi pe noi, dacă ne prindeau!

Probabil că, răniți în orgoliu şi înjurându-ne în cele mai necioplite moduri, bătăuşii îşi luară tălpăşița către ieşire, spre liniştea noastră. M-am aşezat în genunchi, lângă cel rănit,

încercând să-l ajut. În tot acest timp, Lara rămăsese sprijinită de tocul uşii, uitându-se în urma acelor tineri şi ascultând în jur.

— Hei, eşti bine? am spus în încercarea de a-mi controla teama şi tremurul corpului, care acum revenea inevitabil. Eu sunt Trix, m-am prezentat, deşi nu mă vedea prin întuneric, iar ea e Lara.

Făceam asta pentru a-l linişti.

— Te vom duce la spital, spuse Lara punându-şi o mână pe umărul lui.

Pentru un moment, m-am temut că se produsese o tragedie, şi tânărul nu mai era printre noi. Nu părea să respire, iar degetele mele aşezate la gâtul său nu descoperiră pulsul.

— Oh, Doamne, ce ne facem?!

Dar tipul se sprijini în mâini şi se întoarse spre noi, cu ochii mari, înroşiți de furie, fața însângerată şi... colți.

Am vrut să sar în spate, dar el a fost mai rapid şi şi-a înfipt mâinile în claia mea de păr creț, înfăşurându-şi degetele lungi şi murdare în el. Eram sigură că, dacă aveam cum să scap, îmi smulgeam ghemotoace de păr din cap.

Era o prostie să mă gândesc la asta. În cele câteva clipe când păru să mediteze, creatura o prinse şi pe Lara, care scăpase bâta, şi o trase în brațele sale. Privirea lui sângeroasă era fixată în ochii ei frumoşi.

Prietena mea îşi plecă pe-o parte capul, iar monstrul îşi înfipse colții în gâtul ei. Nu era un efect special, de film, nu era un joc, nu era o iluzie. Am văzut cum i s-au scurs firicele de sânge din acele găuri şi m-am îngrozit.

— Las-o! am urlat plângând. Am țipat cât am putut de tare, am încercat să îl zgârii, să îi dau cu ceva în cap, dar nu puteam lua nicio piatră de pe jos, pentru că el era de neclintit, iar bâta Larei şi spray-ul meu erau mult prea departe chiar şi pentru a le târî cu piciorul până la o poziție favorabilă.

— Noi te-am salvat, nenorocitule... am spus sughițând, când trupul inert al prietenei mele se izbi de podeaua plină de pietre ascuțite a conacului-ruină. Ochii ei... erau ficşi, mă priveau pe mine. Nu murise încă, fiindcă îşi țuguie buzele ca să-mi spună

ceva şi apoi un zâmbet se aşează pe faţa ei. Dar îmi dădu drumul părului, pentru a-şi muşca încheietura şi îi scurse Larei sângele în gură. Şi-a arcuit buzele ca să bea şi am auzit acel geamăt înfundat, după care ochii ei verzi mi-au surâs, înainte să i se închidă pentru totdeauna...

Am realizat că am şansa să scap şi nu am aşteptat niciun moment. M-am întors pe călcâie şi m-am împiedicat de o grămadă de moloz, căzând cât eram de lungă pe podea.

Dar nu aveam de gând să renunț la luptă, aşa că m-am ridicat, proiectându-mă puțin în față şi împleticindu-mă până să mă îndrept din acea poziție periculoasă. Am început să alerg, dar el m-a prins. I-am simțit mâna încleştată pe umărul meu, înainte să mă întoarcă şi să mă privească cu ochii ăia groteşti.

Apoi s-a repezit şi m-a lipit pe mine de zid, ridicându-mi picioarele de la sol. Mă zbăteam ca să-l lovesc, îmi înfipsesem degetele adânc în pielea lui ca să simtă durerea şi să mă lase.

Nu m-a lăsat.

Şi-a înfipt colții murdari de sângele Larei în carnea mea, sfâşiind. Era o senzație groaznică. Simțeam slăbiciunea cum mă cuprinde, vocea cum mi se stinge de oboseală. Rănile mă dureau, pulsau şi usturau în acelaşi timp.

Membrele inferioare mi-au căzut inerte între perete şi creatură, iar el îmi dădu drumul. M-am scurs în acelaşi mod fluid în care prietena mea o făcuse, când el îi dăduse drumul. Mai eram conştientă, deşi mă puteam gândi numai la mirosul încântător al cojilor de nucă şi al albăstrelelor. Dar eram om... şi eram pe moarte.

Nu m-am putut ajuta. Nu m-am putut mişca, țipa sau orice altceva. Şi monstrul mă târî înspre Lara, pe jos, de păr.

M-a aşezat sprijinită de ea şi şi-a muşcat încheietura pentru a doua oară, ca să beau şi eu. Mi-era scârbă şi probabil că, dacă tot corpul nu mi-ar fi fost aşa obosit şi creierul amorțit, aş fi vomitat. Dar nu m-am împotrivit şi nici nu am acceptat, doar m-am împăcat cu senzația de sânge care-mi curge pe gât.

„Sper că o să mori în chinuri”, i-am urat cu plăcerea mea comună de a blestema toți nenorociții. După care... naiba ştie ce s-a întâmplat!?

* * *

În brațele cui naiba eram?

Mă durea capul îngrozitor şi tot ce puteam spera era că nu mă îmbătasem şi mă inițiasem în tainele trupeşti cu vreun idiot.

„Să vezi că, de fapt, asta am făcut. Unde naiba e Lara?!”

Am dat cu mâna în jurul meu, pentru a descoperi că Lara e ceva mai încolo, inertă. Perspectiva care mi se deschidea în minte era comică. Poate că, de fapt, nu era de sex masculin cel cu care...

Glumesc.

Probabil că ne îmbătaserăm amândouă şi (nu vreau să ştiu cum) ajunseserăm acasă, ca printr-o minune dumnezeiască. Speram doar că nu ne văzuse cineva.

— Lara? am întrebat, mişcând-o.

Era foarte întuneric în cameră şi mi se părea că patul e atât de îngust, încât...

Şi când am pus mâna pe perete, am constatat că nu era un pat. Şi nu aveam apartamentul învelit în ciment, din câte îmi aminteam.

Iar prin întunericul ăla, eu tot o vedeam pe Lara. Foarte clar. Trăsăturile, părul care-i acoperea ochii, două urme mici de țânțar pe gât.

— Urme pe gât? LARA!

S-a deschis uşa „apartamentului” în care eram. Era în acoperiş, spre groaza mea. Încăperea nu era altceva decât un mormânt, iar mâna albă care se întinse înspre mine, cu degete lungi, de aceeaşi culoare, mă îngrozea.

— Dă-mi mâna, îmi spuse o voce baritonală.

Am vrut să-i spun să se ducă dracu şi să şi-o înfigă într-un loc în care nu străluceşte soarele. Dar nu am putut să deschid

gura şi nici să-mi înfrânez mâna, care se ridică în aer şi o prinse pe-a străinului.

Şi erau la fel de albe! Eram palidă, dar nu natural. Se părea că făcusem o şedinţă la un solar cu efect invers - mi se extrăsese pigmentul din piele.

Când l-am văzut pe omul care stătea lângă mine, mi-am amintit cum încercasem să-l salvez, alături de Lara, în pădure. M-am uitat agitată în jur şi am constatat că mă aflu în cimitir, noaptea, printre cruci.

Apoi m-a cuprins frica şi cea mai aprigă foame din câte simţisem. Nu doar stomacul îşi cerea tributul, ci întregul meu corp urla după mâncare.

— Ce naiba mi-ai făcut? am întrebat uitându-mă la el. Şi ea, Lara, de ce nu s-a trezit şi ea, dacă eu sunt trează?!

Bărbatul se uită la mine, calm. Nu-şi lua ochii de la mine, iar eu m-am aşezat pe jos, cuprinsă de durerile unui soi de foame nemaipomenit de trupul meu până atunci.

Îmi venea să plâng.

Am vrut să-mi trec limba peste buze şi am dat peste doi canini mari şi ascuţiţi. Încetul cu încetul, în mintea mea s-a format imaginea a ceea ce era bărbatul din faţa mea şi ce devenisem şi eu - vampiri.

Dacă vorbeai cu o zi înainte despre aşa ceva, aş fi râs. Acum nu mi se mai părea aşa de amuzant. Era mult prea real.

— Vampir, am spus.

— Trebuie să mănânci, Trix, îmi spuse şi mi-am adus aminte cum el i-a supt Larei sângele, apoi m-a lipit pe mine de zidul ăla şi m-a secat de lichidul roşu, vital.

— Prefer să mor de foame, decât să fiu o ucigaşă, ca tine. Eram doar două copile!

Se uit la mine cu atenţie, dar parcă fără să-şi piardă răbdarea. Deşi simţeam că-l irită comentariile mele.

— N-am văzut două copile. Am văzut două femei în devenire, îmi răspunse şi am mârâit.

Am scâncit de foame, chircindu-mă lângă mormântul deschis. O vedeam pe Lara, zăcând în aceeaşi poziţie ca şi până atunci, fără să respire, fără să-i bată inima.

— Lara e moartă? Pe ea de ce nu ai transformat-o? Ori amândouă, ori niciuna!

— Am încercat. Nu se descompune încă, dar dacă nici nu s-a transformat, ei bine... nu ştiu. Nu întotdeauna funcţionează.

M-am gândit că ceea ce ne făcuse el, celebrul (şi, spre disperarea mea, fictivul) Van Helsing îl numea Botezul Sângelui.

— Aşa se numeşte, îmi spuse vampirul. Văzându-mă că-l priveam ca proasta, a continuat: Eşti copilul meu vampir şi îţi pot citi gândurile. Într-un an de zile, cel târziu, şi tu le vei putea citi pe ale mele.

Am mârâit spre el.

— Dacă Lara nu se trezeşte, să n-ai impresia că rămân prin jur. O să rămân trează până la răsărit şi am terminat bâlciul, i-am spus în cea mai pură şi mai sinceră expresie pe care am găsit-o în cap.

Clătină trist spre mine.

— Nu te-am transformat ca o pedeapsă, copile. Te-am transformat pentru că pierdusem mult sânge, eram speriat, iar oamenii ăia ştiau cine şi ce sunt. Doi dintre ei aveau ţepuşe de lemn în buzunarele interioare ale gecilor. Am atacat-o pe ea pentru că era lângă mine, dar am realizat când am simţit bătăile slabe ale inimii, că voi eraţi salvatoarele mele. Aşa că i-am dat sânge, pentru a se transforma. Şi, secătuind-o, am putut să simt toată afecţiunea pe care ţi-o poartă. Nici măcar un vampir fără suflet nu poate rămâne nemişcat în faţa atâtor sentimente omeneşti, mai puternice ca orice.

Am zâmbit trist şi mi s-au împăienjenit ochii de lacrimi. Au început să curgă pe obrajii mei şi le simţeam mirosul metalic, ciudat. Plângeam cu sânge.

Dacă aş fi fost în viaţă, aş fi clasat acest lucru ca o boală rară şi misterioasă. În cazul meu, mă consideram doar un vampir normal.

Erau atât de multe schimbări. Plângeam cu sânge, nu respiram, nu-mi bătea inima, mă deranja foarte tare zgomotul maşinilor care treceau pe strada principală de lângă cimitir şi cântul greierilor, care erau atât de puternice de parcă ar fi fost în creierul meu, foamea era copleşitoare, colții erau prea mari şi-mi zgâriau interiorul buzei. Mai mult de-atât, eram furioasă. Simțeam cum trupul îmi e învăluit în putere, dar o putere inutilă pentru problema mea - Lara. Prietena mea cea mai bună nu se trezea.

Plângeam şi pierdeam stropii de sânge pe care îi aveam în mine, dar nu aveam forță să mă ridic. Fizic vorbind, eram capabilă. Dar aveam inima sfâşiată, îndurerată, distrusă. Nu puteam să trăiesc o viață (sau o moarte) fără ea.

— Dacă nu se trezeşte? Şi nici nu ştiu cum naiba te cheamă! m-am răstit la „tata-vampir”.

— Mă cheamă Octav, îmi spuse şi m-am uitat la el cu ochii mei mari şi căprui, aproape interzisă. Octav, adică Octavian?

— Octav, doar Octav, rosti cu o expresie împietrită pe chip.

— Vampirul Tavi, am spus izbucnind în râs, printre lacrimi.

S-a uitat interzis la mine, ca şi cum nu eram om. Simțeam furie clocotitoare din partea lui, dar nu mă deranja. Lara nu se trezise, iar el putea să mă omoare; nu-mi păsa.

— Da, dacă tu vrei să fiu Tavi pentru tine, voi fi Tavi.

Se apropie de mine şi mă luă în brațe.

— Îmi pare rău că v-am atacat pe tine şi pe Lara.

— De unde ştii cum ne cheamă? am întrebat sprijinindu-mi capul de pieptul tare, de piatră, al acestei creaturi din neamul căreia făceam, mai nou, şi eu parte.

— Ai uitat că ați încercat să mă liniştiți şi mi-ați spus cine sunteți?

Dar asta mi-a adus din nou aminte de faptul că noi voiserăm să-l salvăm, iar el ne atacase şi ne transformase în monştri. Doar pe mine, până acum.

Mi-era scârbă de acest om care îndrăznise, pur şi simplu, să ucidă ființele care voiseră să-i salveze viața. Dar eram în dubiu dacă ceea ce era el se putea numi „în viață”.

— Miroşi urât, i-am spus uitându-mă urât. Şi eu am acelaşi miros, am adăugat după ce am simțit acelaşi iz şi pe pielea mea.

— Nu e un miros urât, ci e un miros specific nouă. Şi e foarte slab, îl putem simți doar noi, cei cu miros dezvoltat.

— Ah, deci să nu-mi fac griji că duhnesc a cimitir mucegăit când trec pe lângă cineva pe stradă, nu? l-am întrebat cu acreală în voce pe Octav.

Vampirul îmi zâmbi. Eu, în schimb, m-am târât şi m-am aruncat în cavoul Larei. Am mirosit-o. Dacă, într-adevăr, era moartă, trebuia să înceapă să miroasă a descompunere; dar nu. Totuşi, nu mirosea nici ca mine, a mucegai şi a pământ umed. Nu avea deloc miros.

Asta mă alarma la maxim. Îmi venea să plâng, dar plângeam sânge, iar asta mă îngrozea. Mi-era silă de noul meu statut şi groază pentru că Lara mea nu se mai trezea. Mă obseda, pur şi simplu.

Chinuită de foame, am rămas acolo, ținându-i trupul inert în brațe. Intrase deja în starea cadaverică şi n-o mai puteam mişca. În fond, trecuseră 24 de ore de când murisem amândouă.

Ce ciudat să te gândeşti la tine însuți că ai murit cu o zi în urmă, dar tu să fii tot acolo!

Am rămas în suferință, în ciuda insistențelor lui Octav de a mă hrăni. Ce naiba, dacă Lara nu se transforma şi ea, încercam ascuțenia unui țăruş şi gata. Se mai sinucid şi vampirii.

Am stat trei zile astfel. Eram lihnită când Lara se trezi în sfârşit, privindu-mă cu ochi reci. Mă întrebam dacă la fel deveniseră şi ai mei.

Se aruncă în brațele mele şi am zâmbit. Nu ştiam ce ştia sau cum mersese transformarea.

— Eşti trează în sfârşit, am rostit suspinând.

Mă strânse în brațe cu o forță de care niciuna dintre noi nu dăduse dovadă înainte.

— Mi-e foame, rosti ea şi, printre buzele subțiri, i-am putut vedea colții de o minunăție excepțională. De când rabzi? mă chestionă, probabil văzându-mi privirea înnebunită.

— Păi, au trecut patru zile de când am murit. Eu m-am trezit a doua zi, tu abia astăzi. N-am apucat să..

— Prostuțo, mă mustră. Aş fi râs, dar niciuna dintre noi un mai considera acest lucru comic. Continuă: Ți-aduci aminte cât am dezbătut Dracula lui Stoker şi cărțile lui Anne Rice? Acum...

— Mai visam şi să fim vrăjitoare, am spus surâzând. Ni s-au încheiat zilele şi nu vom apuca să facem măcar o vrajă! m-am plâns, dar apoi apăru şi „tatăl" nostru.

— Bună dimineața, fetele mele, spuse pe un ton rece şi ironic. Adăugă cuvintelor mele: Nu vi s-au încheiat zilele. De fapt, adevărata voastră viață abia acum începe!

Ne-am ridicat în picioare şi ne-a prins pe amândouă de câte un braț alb, întins, şi ne ajută să ieşim din cavou. Am zâmbit privind în jos.

— Îți dai seama că noi am dormit peste un om care-şi dormea, pe bune, somnul de veci? am întrebat-o pe Lara cu un rânjet pe față.

— Stați liniştite, omul nu mai e aici de mult. Strigoii nu prea stau la locurile lor. Nu l-a deranjat să-şi împartă cavoul cu noi.

Mi s-a făcut părul măciucă auzindu-l şi mi-am muşcat buzele. Noi chiar crezuserăm în tot felul de creaturi şi vrăji, dar nu voiam să merg atât de departe, încât să accept că există şi strigoi. Dar era absurd din partea mea, din moment ce tocmai făceam parte din specia supranatural.

— Tavi, am rostit după ce el şi Lara făcură prezentările (cu o Lara mai puțin furioasă decât mine, realizând ce devenisem), ce vom face cu părinții noştri?

Octav mă privi în ochi şi părea că sufletul lui e plecat atâât de departe.

— Sunteți pierdute. Nu-i mai puteți vedea. Sunteți dispărute de patru zile şi, dacă cineva o să spună că ați fost văzute, ne vor vâna pe toți trei. Sau pe voi două.

Lara se uită sceptică la el.

— De unde ştii? Cât de bătrân eşti? De unde ştii că ne vor recunoaşte?

Seria de întrebări îl aruncă pe gânduri pe vampirul-creator pentru câteva minute bune. Apoi, deschise în sfârşit gura să răspundă:

— Şi eu mi-am părăsit părinții.

Eram agitată. Şi Lara era, simțeam.

— Trebuie să mergem să ne luăm nişte haine. Bagajul Larei e la mine, hainele mele sunt la mine. Cum ne vom deplasa? Şi unde mergem?

Fata încuviință la rândul ei. Era o întrebare bună pentru amândouă, dar el părea pus în impas.

— Eu nu am nevoie de haine. Dezbrac un om pe care-l atac şi gata, mă descurc mai departe, cu noua ținută. Pe cea veche o ard.

Amândouă am strâmbat din nas. Nu era tocmai visul nostru.

— Ai bani? îl întrebă ea.

Presimțeam că are o idee.

— Am... cinci milioane jumătate, spuse numărând bancnotele.

— Perfect, nu ne ajută la nimic, spuse fata cu un ton acid.

Pe fundal, eu i-am anunțat că sunt lihnită. Dar mă ignorau amândoi.

— Nici nu prea avem ce face cu ei, ne spuse el. I-am furat doar pentru a-i avea, dar nu ne sunt utili. Sângele nu costă bani, costă vieți doar dacă vrei să omori şi atât.

Cât de nemulțumitor din partea unui vampir.

— Octav, tu ai fost în altă țară?

Îmi zâmbi.

— Trix, spuse enervându-mă, pe vremea mea, oamenii nu ieşeau din țară. Cu toții lucram pentru un boier şi aveam un domn. Nu puteam ieşi. Ne-ar fi omorât, dar țineam la viețile noastre.

„Deci e bătrâior”, am constat.

„Probabil vine din perioada medievală sau undeva pe-acolo”, îmi spuse Lara şi am constatat încântate că putem comunica fără cuvinte.

— Da, sunt, răspunse cu voce are, dezamăgindu-ne pe amândouă. Apoi am izbucnit toți trei în râs, detensionând cu mult atmosfera. Tot ce trebuia era să învățăm eu şi Lara cum să facem conversația privată.

— Bun, deci, voi vreți să mergeți afară? Nu aveți cum să vă deplasați. În caz că nu v-ați prins, ziua dormim neîntorşi.

Am zâmbit. Am vrut să şi răspund, dar mi-a luat Lara vorbele din gură:

— Să ştii că nu e şi imposibil.

Apoi a trebuit să încheiem discuția, pentru că eram pe cale să-i atac de foame ce-mi era. Reuşisem să mă abțin şi să discut cu ei, dar o foame de patru zile la un corp tânăr de vampir era un adevărat chin.

Am dat să pornesc spre poarta cimitirului, cu noua viteză de care dispuneam, dar m-a prins din urmă Lara, urmată de Octav.

— Trix, nu pe-acolo. Nu se poate pe acolo, sunt camere.

Aşa e! Minunea anului 2014, străzi împânzite de camere! Care oricum sunt inutile, dacă toată poliția e coruptă şi n-o să-ți facă nimic dacă dai bătaie în amiaza mare unei tipe gravide pe stradă, pentru că aşa vrei tu! Şi asta chiar s-a întâmplat.

— N-or să ne bage în seamă, am spus dând din nou să ies.

— Or să ne omoare pe toți trei din cauza ta, domnişorică rebelă, mă apostrofă şi aproape că am izbucnit în râs. Acest vampir medieval nu mă prea înspăimânta, spre distracția mea. Şi nici nu-i stătea bine în postura de tată a două fete aflate în perioada adolescenței. Plus că era tinerel.

— Atunci ce dracu facem? l-am înfruntat exasperată. Aia nu, aia nu.

Dar m-am trezit că mă prinde de un umăr şi-un picior şi mă azvârle în sus. Lara țipa în urma mea şi porni să mă prindă, iar eu mă roteam în aer şi mi se puse un gol în stomac. Dar probabil că era de foame, pentru că nu îmi bătea inima mai repede. De fapt, nu îmi bătea deloc.

M-am oprit în gardul cimitirului, care se auzi ca şi cum stătea să cadă când mă lovisem de placa de ciment.

— Sărim, îmi spuse fiind într-o clipă lângă noi.

A sărit grațios gardul şi, dacă nu aş fi fost furioasă, probabil l-aş fi admirat. Dar îmi băgam piciorul în toată grația lui, dacă aşa ştia să se comporte.

Lara mustăcea şi ea pe lângă mine, la fel de nervoasă.

Cel puțin eram recunoscătoare divinității vampireşti că legătura dintre noi se dublase în intensitate. Ca şi cum mă auzea sau ştia ce gândesc, Lara îmi zâmbi.

Apoi am prins, prin pădure, nişte tineri ieşiți la plimbarea nocturnă. Spre disperarea lui Octav, eu şi Lara ne-am omorât victimele, din neputința de a ne abține. A încercat să ne demonstreze pe mai multe persoane că nu trebuie să ucizi ca să te hrăneşti.

Dar vai, e aşa de frumoasă natura de vampir, încât puțin ne păsa nouă! În fond, printre picături aflaserăm că puțini sunt cei în stare să-şi ucidă puii vampir, iar Octav nu părea să fie unul dintre ei. Aşa că profitam şi îl sâcâiam.

Ne era dor de lume amândurora, dar nu puteam să reluăm legăturile cu părinții sau prietenii. Ajunseserăm să ne luăm hainele din apartamentul meu şi le depozitasem în cavoul strigoiului, până într-o noapte, o săptămână mai târziu, zic eu.

— Hai să plecăm, spuse Lara. Mi-e dor de meleagurile mele, iar el nu prea pare familiarizat cu societatea. Ne putem ascunde de idioții ăştia cu foarte mare uşurință.

Ştiam asta, dar nu avusesem curajul să propun.

— N-o să fie de acord şi nici n-o să ne dea voie, am spus referitor la creatorul nostru, care plecase cu o tânără domnişoară de moravuri uşoare, adunată de pe centura oraşului.

Mulțumim, divinitate vampirească, pentru că şi vampirii masculi sunt la fel de boi ca bărbații care merg la târâturi şi, astfel, aveam răgazul să scăpăm.

— Vedem noi, am spus. Până atunci, ascultă ce plan am...

Câteva ore mai târziu, Octav veni furios nevoie mare.

Se uita la noi cu ochii mari, însetați de sânge şi înecați în ură.

— Nu v-am transformat ca să îndrăzniți să vă gândiți măcar să mă părăsiți, urlă şi mă lovi pe mine peste față, apoi pe Lara.

Avea o forță uimitoare. Pe mine mă proiectă într-o cruce pe care am rupt-o, iar Lara a zburat pe alee, departe, şi s-a oprit în capela din mijlocul cimitirului. Nu în zidurile ei, ci în interior.

Probabil din cauza şocului, mă întrebam cum naiba aveau să explice autoritățile acest incident.

Dar a venit şi m-a prins de păr, apoi a prins-o şi pe Lara şi am simțit cum furia-i groaznică se revarsă în trupurile noastre. Era o conexiune urâtă între vampirii-copii şi creator, care permitea asta.

Apoi am hotărât că nu aveam lângă noi un tată, ci un smintit care era în stare să ne facă mult mai multe lucruri urâte, decât o bătaie ca asta. În plus, ne omorâse, ce naiba!

Lara probabil că prinsese din gândurile mele, la fel ca şi el, pentru că deveni şi mai agitată şi am început o luptă.

Era cam greu pentru nişte pui de câteva săptămâni să se lupte cu un vampir de câteva sute de ani. Probabil n-am fi învins, dacă nu se ridica strigoiul din mormânt şi-l prindea.

Era o femeie foarte frumoasă, cu trăsături mândre. Părea însărcinată, în rochia aceea lungă şi albă.

M-am gândit cu tristețe că era şi gravidă, şi murise cu copilul în pântece. Îmi părea rău de ea.

— Haideți, ceru pe o voce plăcută.

Atunci, Lara a desprins din gardul unui mormânt o țevuşcă cu țeapă în vârf, din metal. Ce noroc pe noi că erau la modă, pe post de decor în cimitir!

I-a înfipt-o fix în inimă, în timp ce eu şi strigoiul îl țineam pe vampir.

După ce Lara a dat drumul armei în trupul lui Octav, ne-am îndepărtat, ghidate de femeia-strigoi. Vampirul începu să se umfle într-un mod scârbos, ca un peşte balon.

— Ce i se întâmplă? am întrebat-o pe noua noastră „fană”, dar ea deja se întorcea în mormântul ei.

— De ce ne-ai ajutat? întrebă şi Lara, curioasă.

Atunci se întoarse către noi, plină de tristețe.

— Nu v-am ajutat. M-am răzbunat, ne spuse punându-şi mâna pe pântece, apoi intră înapoi în pământul ei.

Nu eram nici şocate, nici nu ne părea rău. Din contră.

Am mers în oraş, fără să ne pese că ne vedea cineva. Puteam dispărea într-o clipită. Dacă el nu călătorise, nu însemna că nici noi nu puteam.

În fond, orice sat şi oraş avea cimitire pentru „vampirii vagabonți".

Şi-acum o amuză pe Lara mea acestă expresie.

În noaptea aia, eu şi prietena mea, două copile-vampir, am reuşit să abordăm tainele fermecării, pe care vampirii o dețin, şi l-am convins pe un om de afaceri local şi putred de bogat să golească toate cardurile şi să ne înmâneze o sumă uriaşă.

Apoi am plecat în Bacău, în oraşul natal al Larei.

Nu ne-am întâlnit cu părinții ei, dar i-am privit de la depărtare, cu regret, ținându-ne de mână. Atâta timp cât ne aveam una pe cealaltă, nu era prea mare problema că pierduserăm tot.

În fond, în moarte nu mai contează ce-a fost în viață.

Când trăiam, atât mie, cât şi Larei ne plăcea să scriem. Aşa că ne-am distrat puțin, găsind o puştoaică ce râvnea la titlul de scriitor. Avea cam 18 ani.

Am fermecat-o şi ne-a lăsat în casă. Apoi, stând întinse în patul ei, i-am dictat povestea noastră, cuvânt cu cuvânt.

Apoi vom pleca. În fond, avem o-ntreagă moarte înainte şi-o lume uriaşă de colindat.

Nu suntem nemuritoare sau invincibile, dar suntem vampiri şi suntem precaute. În fond, grupul local de vrăjitori ne acceptase cu brațele deschise, aşa că aveam protecție în plus.

Ne-a făcut plăcere să vă spunem o scurtă povestioară din câte am trăit şi vom trăi.

Norocosul

(de Alexandru Ungureanu)

- fragment -

Valurile, agitate de furtuna ce abia se sfârşise în zori, se furişau până la baza stâncii, încercând să urce. Nereuşita le despica într-un evantai de stropi mov care obturau discul soarelui, doar puțin săltat peste orizont. Departe, spre dreapta, un glisor al Companiei tăia curentul pieziş, spre larg. Pe deasupra sa, reptile zburătoare de noapte, flămânde din cauza zbuciumului apelor, ezitau să ia drumul falezei.

Această dimineață, privită de sus, de pe stânci, de sub clopotul translucid aşezat etanş peste terasa Cazinoului, avea ceva limpede în ea care nu se potrivea cu moleşeala aşternută în sala de joc. Milionari cu chipuri istovite coborau scările ținându-se de pereți. Ajunşi afară, trăgeau în piept cu nesaț aerul purificat adus de briză. Se urcau în elicopterele lor colorate şi plecau. Cei mai mulți dintre ei nu erau băştinaşi. Veneau de pe planetele învecinate. Pe Altaib, noaptea durează nouă ore, pe Zirma, şase, pe Magre, zece, doar aici, pe acest fost satelit elovian, între apusul şi răsăritul lui Zirtob se scurg şaisprezece ore. De asta, celor mai mulți li se pare obositor. Femeile milionare sau miliardare rezistă mai bine, deşi dimineața, în lumina mov, se vede grotesc cum fardul antifoto de pe obraji li s-a luat, dezgolind porțiuni de epidermă mai închise la culoare. Par mânjite de banii pierduți sau câştigați.

Dintre noi toți, ultimul care se scoală de la masa de joc, deloc obosit, niciodată mâhnit, căci nu pierde, este Norocosul. Ce-i drept, nu e om, ci robot. Când ultimul partener de pocher s-a ridicat din fața lui înfrânt, transfigurat de oboseală şi de spectrul averii lăsate pe masă, Norocosul îl aşteaptă mai întâi să-i întoarcă spatele, apoi degetele sale metalice, articulate în patru

locuri, adună impasibile cartelele mototolite de iridiu şi le introduc într-un săculeț transparent de plastic. Averea, speranțele unui om nu ocupă, la terminarea operației, mai mult de trei-patru decimetri cubi. La urmă, Norocosul strânge cărțile de joc şi le mai amestecă o dată. Are numeroase feluri de a o face, cu toate foarte spectaculoase. Le azvârle pur şi simplu în sus şi ele cad aşezate în pachete de câte patru; le răsfiră printre degete în unu, două sau trei evantaie tridimensionale; învârte câte o carte cu mâna stângă în jurul celei drepte, până când pachetul formează un cerc ca o brățară. Jongleriile astea nu le desfăşoară de față cu clienții obişnuiți ai Cazinoului. Prea multă abilitate în mânuirea cărților i-ar putea duce la ideea că Norocosul trişează. Ceea ce este cu totul şi cu totul inexact. Norocosul nu trişează, fiindcă nu are nevoie. Analizează statistic şi probabilistic combinațiile de cărți, interpretează minuțios fizionomia şi licitația partenerului. Mie sau oricărui alt ins asta nu ne-ar fi suficient, pentru că n-am putea să o facem la fel de bine ca el. Când, odinioară, i-am propus Patronului construcția Norocosului, l-am luat pe ocolite:

— Patroane, am auzit că eşti unul dintre cei mai mari jucători din partea asta a galaxiei. Uite la ce m-am gândit!Şi i-am expus principiul Norocosului.

— Acum să nu mă socoteşti vreun maniac! mi-am încheiat cu dibăcie peroraţia. Nu-ți cer să mă crezi pe cuvânt. Mai cinstit, îți propun să jucăm câte partide vrei tu şi-ți demonstrez că te bat!

...

Puteți citi restul povestirii aici:
Revista SRSFF, octombrie 2009

Evadare din întuneric

(de Vic Huniade)

Cum ar putea oare, în situația dată, un orb din naştere să redea în cuvinte o întâmplare pe care, deşi a trăit-o numai cu ochii minții, să o scoată în evidență astfel încât să nu displacă cititorilor de rând şi în acelaşi timp să se facă înțeles? Răspunsul acestei întrebări, sau mai degrabă lipsa lui, a fost motivul pentru care amânarea de la o zi la alta s-a transformat în ani de aşteptare care au acumulat temeri şi, inevitabil, nesiguranța că relatarea întâmplării nu va fi primită decât ca o altă povestire fantastică, fapt pe care am încercat să-l evit, înainte de toate. Iată-mă deci ajuns la o vârstă când amânarea a căpătat o impresie de amăgire conştientă, iar timpul, odată aliat, s-a transformat într-un virus mortal, incurabil. Iar înțelepciunea nu a venit odată cu asta. Poate numai percepția asupra lumii s-a schimbat într-o ignoranță care a reuşit să-mi spulbere temerile. Şi totuşi, iată că ezit… La naiba! acum ori niciodată!

Am fost atenționat că partea cea mai dificilă, atunci când te hotărăşti să scrii o nuvelă, este începutul. Pentru mine, nu exagerez dacă spun că acesta mi-e la fel de clar, de viu şi proaspăt ca mirosul cafelei care tocmai mi-a fost servită. Aşa că nu-i nevoie decât să-mi las memoria să deruleze etapele aventurii mele neobişnuite şi să o retrăiesc, pentru a mia oară poate, la fel de intens ca întâia dată…

Era la începutul primăverii anului 1958 şi mă aflam întins într-un hamac din curtea vilei mele, situată pe coasta de nord a Queensland-ului, la o distanță de trei mile de Pallarenda[1]. Obişnuiam, înainte de apusul soarelui, să rămân singur, ascultând la gramofon anotimpurile lui Vivaldi, în mirosul curat şi îmbătător al frunzelor şi florilor abia înmugurite. Sunt puține

formele de divertisment ce pot alina singurătatea unui orb. Deşi îmi puteam permite orice gen de excentricități, preferam să mă retrag în tăcerea mea, inundată de simfoniile divine ale lui Mozart, Vivaldi şi Chopin. Viața era simplă; o găseam, de cele mai multe ori, plăcută.

În seara aceea nu mă gândeam la nimic. Aşteptam că răbdare ca ultimele raze ale soarelui să se stingă în orizont; atunci era momentul când umbrele luau forma întunericului deplin. Am auzit paşi pe lespezile de piatră, apropiindu-se. Aparțineau lui Quoba, cel care, de aproape douăzeci de ani, era ochii şi ajutorul meu de nădejde, întruchiparea unui prieten devotat şi ocrotitor. Era un băştinaş de treizeci şi şase de ani, solid ca un urs şi manierat ca un veritabil gentleman. Începuse să lucreze pentru mine ca servitor, iar acum, datorită încrederii pe care i-o acordam, ajunsese să fie contabilul, secretarul şi administratorul celor două firme de conserve cu creveți pe care le dețineam. Deşi îl eliberasem de orice îndatorire, fusese alegerea lui să-mi fie mereu aproape, să-mi satisfacă personal nevoile, ca un părinte grijuliu sau un frate.

S-a oprit la doi paşi în stânga mea şi a spus:

— Wunya[2], un anume Francis Culver doreşte să-ți vorbească. L-am lăsat să aştepte în sufragerie.

Vestea m-a surprins. Nu aşteptam pe nimeni, şi se întâmpla foarte rar să primesc vizite.

— Francis Culver? murmurai. Îl cunosc?

— Nu l-am mai văzut niciodată. Probabil este iar unul ce are nevoie de o favoare. Îi pot cere să se întoarcă mâine, ori să-i spun să nu te mai deranjeze, dacă a venit cu intenția asta.

— Cum arată?

— Cam patruzeci de ani. Nu foarte înalt, dar nici mic de statură, robust şi cu o figură antipatică. Are un costum cam ponosit şi cizmele murdare. A venit cu o motocicletă.

— Pare un personaj interesant. Trimite-l aici, o să-mi mai alunge plictiseala.

— Cum doreşti, wunya.

Quoba s-a întors în compania străinului şi mi l-a prezentat. I-am întins mâna pe care a strâns-o uşor, cu nişte degete lungi şi grosolane.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta, a vorbit omul. Plănuisem să ajung mai devreme, dar am întâmpinat unele probleme pe drum.

Avea un glas sonor, de bariton. L-am invitat să ia loc şi i-am cerut lui Quoba să trimită pe cineva cu două cocktail-uri reci.

— Ascultați Vivaldi, remarcă Culver. Unul dintre preferații mei!

— Vă pasionează muzica, d-le Culver?

— N-aş putea spune. Îmi place, dar timpul nu-mi permite să acord o importanță foarte însemnată acestui lucru.

— Sper că nu sunt indiscret dacă vă întreb cu ce vă ocupați.

— Dimpotrivă, d-le N., mă asigură el. Mai ales că scopul vizitei mele este legat de meseria sau mai bine zis profesiunile pe care le practic. Sunt doctor genetician[3], avicultor, om de ştiință şi nu în cele din urmă, aventurier de ocazie. Profesor Francis Culver, la dispoziția dumneavoastră!

Îmi puse o carte de vizită în mâini. Am zâmbit, puțin încurcat.

— Oh! Îmi pare rău, se scuză Culver. Aflându-mă aici, în fața dumneavoastră, pentru câteva momente, am avut chiar impresia că mă puteți vedea. E straniu...

— M-ați făcut curios, l-am întrerupt repede, schimbând direcția conversației. Cu ce vă pot ajuta?

A băut cocktail-ul pe nerăsuflate apoi, pe un ton misterios, vorbi:

— Ați auzit de quimishá-vári? Desigur, întrebarea e absurdă, mai ales că în afară de mine nu mai sunt decât unul sau doi oameni care să-i cunoască existența. Este denumirea pe care băştinaşii tribului Amahuaca din Amazon o dau unei plante şi care înseamnă “trei-sori”. Numele ăsta i se potriveşte foarte bine deoarece florile îi sunt formate din trei petale perfect rotunde, de un galben ce dă senzația că strălucesc, asemeni soarelui. Dar nu

forma plantei e ceea ce o face atât de specială, d-le N., ci capacitățile ei farmaceutice.

Bărbatul făcu o pauză, moment ce contribui şi mai mult la curiozitatea şi nerăbdarea pe care cuvintele lui reuşiseră să mi le declanşeze. Într-un final, s-a hotărât să continue:

— Nu am suficiente cuvinte ca să vă explic importanța pe care această plantă miraculoasă o poate avea, în special în medicină. Pe scurt, vă spun că e posibil, de fapt am certitudinea că e capabilă să combată cancerul. Imaginați-vă numai, ar putea fi cea mai importantă descoperire făcută vreodată de un om!

— Sunt confuz, i-am întrerupt entuziasmul. Într-adevăr, e o descoperire mai mult decât remarcabilă, dar tot nu înțeleg rolul meu în povestea asta.

— Rolul dumneavoastră, d-le N., ar putea fi mai important decât că puteți închipui. Vi se oferă ocazia să intrați în istorie.

— Mie?! făcui eu surprins. Cum aşa?

Tăcerea lui Francis Culver mă scotea din sărite. Mi-aş fi dorit să-i pot smulge cuvintele cu forța. Dovedea un calm deosebit, sau era poate numai impresia pe care dorea să o creeze, aşteptând să realizez mai bine importanța afacerii.

— Mă aflu aici, d-le N., grăi aventurierul cu glas solemn, să vă fac o propunere unică. Vă dau prilejul să salvați, poate, milioane de vieți. Vă întreb, d-le N., dacă doriți să-mi fiți partener în expediția de colectare a plantei químishá-vári!

— De ce tocmai eu? am formulat prima întrebare ce mi-a trecut prin minte.

— Mă tem că răspunsul e foarte simplu, ați putea crede, cam artificial. Ei bine, sunteți singurul om din partea asta a Australiei care puteți finanța expediția, fără ca asta să vă afecteze cumva bugetul. Ca întotdeauna, totul se rezumă la bani. Dumneavoastră îi aveți pe aceştia, iar eu ştiu de unde să luăm planta. Împreună, d-le N., putem realiza ceea ce alții nici nu îndrăznesc să viseze.

Oricât de mult încercam să rămân impasibil, entuziasmul pe care-l simțeam în glasul lui Francis Culver a reuşit să-mi acapareze gândurile.

— Da, astfel prezentat, motivul e bine întemeiat, i-am spus. Să nu-mi înțelegeți greşit ezitarea, afacerea mă tentează, nu se pune problema. Dar mai înainte de a intra în detalii, vreau să vorbim de rolul exact pe care-l voi juca eu în chestiunea asta.

— Dar dumneavoastră...

— Nu doresc, d-le Culver, dacă misiunea va fi să aibă succes, să fiu amintit doar ca omul ce a semnat cecurile, în spatele unui birou. Vreau o implicare personală mai profundă. Accept propunerea dumneavoastră; singura condiție e să fac parte din membrii expediției.

— Poate nu sunteți conştient de primejdiile la care vom fi expuşi. Trebuie să vă previn...

— Sunt nevoit să insist!

Aventurierul nu a răspuns imediat. Îl auzeam foindu-se în scaun, trosnindu-şi degetele cu febrilitate. După aceea mi-a întins mâna, spunându-mi:

— Avem o înțelegere, d-le N.!

Ultimele pete de lumini cenuşii ale soarelui dispăruseră de mult. I-am cerut lui Culver să rămână peste noapte la vilă dar s-a scuzat, precizând că mai are unele probleme de rezolvat. A promis că va reveni în cel mult două zile, să vorbim mai pe larg şi să punem la punct aranjamentele necesare expediției. Mi-am petrecut restul nopții ascultând gramofonul, valurile mării şi greierii, gândindu-mă la sălbaticii Amazonului, deşi nu văzusem niciodată unul şi fiind conştient de faptul că nici nu o să văd vreodată.

Pe 16 aprilie, într-o miercuri, am ajuns cu avionul la Carlinda[4]. În afară de mine, Quoba şi Francis Culver, echipa expediției a fost completată de doi vânători, Jover şi Neville, cunoştințe ale acestuia din urmă. Erau nişte personaje puțin comunicative şi firi rezervate, care nu mi-au dat prilejul să îi cunosc suficient de bine.

Planta quimishá-vári, după spusele profesorului Culver, se găsea între Teles Pires[5] şi râul Azul, situat în partea pre-columbiană a civilizației Maya, care în prezent este Guatemala.

S-a încercat, fără succes, un ultim gest de-a mă face să realizez adevăratele pericole şi eforturile fizice deosebite la care voi lua parte dacă mă încăpățânez să traversez jungla în condiția mea. Desigur, eram conştient că nu va fi asemeni unei plimbări în parc dar, poate pentru prima dată, merita să îmi asum un asemenea risc. Astfel, aveam impresia că viața mea capătă un sens, iar acest gând îmi insufla un curaj pe care, în mod obişnuit, l-aş fi găsit nebunesc şi inutil.

De la un negustor din Carlinda am reuşit să închiriem o şalupă de agrement, apoi am angajat un pilot şi cinci indigeni pe posturi de cărăuşi. Culver s-a ocupat de aprovizionare şi celelalte lucruri trebuincioase.

Am pornit cu şalupa pe Teles Pires în după-amiaza aceleiaşi zile. Să descriu cu de-amănuntul desfăşurarea călătoriei pe râu, mi-e cu neputință... Peisajele şi locurile pe care le traversam îmi erau semnalate de Quoba în cuvinte puține, numai sugestive, ce abia îmi permiteau imaginației să creeze o idee de ansamblu. Clima umedă, caldă în timpul zilei şi deosebit de rece seara, m-a învrednicit cu o răceală uşoară abia la numai o zi de la plecarea din Carlinda.

Negăsind altceva de făcut, îmi petreceam timpul în compania lui Culver, legând cele mai dinamice şi interesante conversații cu putință. Exagerez însă numindu-le conversații, deoarece, în majoritatea cazurilor, mă limitam la rolul de ascultător. Subiectele înfățişau, de obicei, cu lux de amănunte, unele aventuri şi întâmplări trăite de Francis Culver în numeroasele lui expediții din Amazon, Africa, şi chiar Polul Nord. Acest personaj îmi crease o impresie atât de puternică, încât ajunsese să mă fascineze. La asta se adăuga şi efectul invidiei datorat neputinței mele fizice; dar nu dezvoltarea lui într-un sentiment de ură, ci de admirație. Deşi tratarea diferitelor subiecte o făcea în cel mai firesc mod posibil, de fiecare dată când încercam să îndrept convorbirile spre zone mai personale, devenea rezervat şi schimba brusc subiectul. Din politețe, nu insistam. Numai curiozitatea mea creştea, de la o zi la alta.

Mai apoi, când am ajuns la Ariosta Riva, n-am mai avut prilejul să-mi ocup mintea cu acest gen de probleme lipsite de importanță. Fiindcă Ariosta Riva reprezintă o mică insulă răsărită într-o cotitură a Teles Pires-ului înconjurată de pietre şi bolovani, continuarea deplasării pe râu devenea imposibilă. Pilotul avea însărcinarea să rămână la bordul şalupei, în timp ce restul echipajului trebuia să continue drumul prin junglă. Ne-am petrecut noaptea pe ambarcațiune, iar dimineața cei cinci indigeni au fost încărcați cu provizii, corturi şi uneltele necesare.

— Ați putea rămâne cu pilotul, a precizat Culver.

Quoba, a insistat, de asemenea, că ar fi mai indicat să ascult de sfatul profesorului. Pe lângă faptul că eram nevăzător, se mai adăuga şi răceala care se încăpățâna să persiste. Nici de astă dată nu m-am lăsat înduplecat.

Era sâmbăta, 19 aprilie, când noi, cei zece bărbați ai expediției de căutare a plantei químishá-vári, am părăsit malul vestic al Teles Pires-ului şi ne-am continuat drumul prin junglă, spre nord-est.

Dacă până atunci nu resimțisem vreun dram de oboseală, în noaptea acelei zile, când tabăra a fost ridicată, cu trupul tremurând din cauza efortului la care-l supusesem, m-am strecurat în cortul meu şi m-am prăvălit pe pământul tare, unde am dormit ca un mort, până ce Quoba a venit să mă trezească, la răsăritul soarelui.

Au fost cinci zile, cele mai intense din viața mea, de continuă mişcare prin sălbăticia junglei, care m-au solicitat la maxim, nu doar din punct de vedere fizic, cât şi psihic. Mi-am dat seama că la un moment dat, picioarele mele, pline de vânătăi şi băşici, ar fi cedat, oricât de motivat şi dornic eram să nu se întâmple asta, şi în pofida stării de exaltare ce mă îndemna să continui.

Încă nu se înserase când l-am auzit pe Francis Culver poruncind să ne oprim. M-am întins pe iarbă şi l-am întrebat pe Quoba:

— Ce s-a întâmplat? Aşezăm tabăra mai devreme azi?

— Nu ştiu, waruy, răspunse acesta, cu emoție în glas. Am ajuns într-un loc... E ca o cetate, construită într-o stâncă uriaşă. N-am mai văzut aşa ceva!

Profesorul Culver s-a apropiat şi mi-a spus, încercând să-şi stăpânească entuziasmul:

— Am ajuns!

Prima reacție a fost un suspin de uşurare.

— Am ajuns, repetai eu mecanic.

Aventurierul mi-a pus mâna pe umăr, spunându-mi:

— Vom înnopta aici.

— Acum? am exclamat. Nu căutăm mai întâi planta?

— Nu e nici-o grabă, d-le N.. Avem suficient timp. Vom face asta mâine.

Calmul subit din glasul lui m-a surprins. Îmi închipuisem că era mai nerăbdător decât mine să culeagă prima plantă miraculoasă de químishá-vári.

Indigenii au montat corturile şi au aprins focul. Aşa cum mi-a descris Quoba, ne aflam în apropiere de râul Azul, la poalele unei stânci înalte de vreo 100 de picioare şi aproape la fel de lată, înfiptă într-un munte de pământ. Curios era faptul că aceasta avea rolul unui coridor spre interiorul muntelui, impresie creată de porțile uriaşe din lemn masiv ce blocau trecerea. Dacă ținem cont de faptul că această minunată construcție aparținea vechii civilizații a mayaşilor, nu era nimic surprinzător. Ce m-a mirat a fost gândul că Francis Culver uitase să-mi prezinte acest detaliu şi mă întrebam dacă era intenționat ori nu. Am încercat să-i vorbesc înainte de a merge la culcare, dar nu am reuşit deoarece, împreună cu cei doi vânători, plecase într-o recunoaşterea amplă a zonei. Într-un târziu, după mai multe ore de aşteptare, am reuşit să adorm, din cauza oboselii.

Mai întâi mi-am simțit umărul scuturat uşor, apoi l-am auzit pe Quoba şoptindu-mi:

— Wunya, trezeşte-te! Trebuie să mergem...

— E dimineață, deja? am murmurat.

— Nu avem timp. Să fugim, wunya! Vor să ne ucidă.

Am devenit atent.

— Ce vorbeşti? am coborât tonul. Cine să ne ucidă?

— Să mergem, wunya! Îți voi explica mai târziu, acum trebuie să ai încredere în mine.

Încă sub efectul somnului întrerupt, m-am lăsat în voia prietenului meu care m-a tras după el, afară din cort, şi ne-am pierdut urma în desişul junglei. Am alergat câteva minute apoi, istovit, m-am aşezat pe iarbă.

— Ce înseamnă asta? am reuşit să rostesc.

— Cât timp dormeai, m-am strecurat până la locul unde Culver şi vânătorii şi-au pus corturile. N-am avut încredere în omul ăsta de când l-am văzut! Am reuşit să ascult ce vorbeau. Culver nu e un om de ştiință, aşa cum pretinde. El, şi ceilalți doi, sunt jefuitori de morminte. Nu există nici-o plantă numită químishá-vári. Motivul pentru care se află aici sunt bogățiile care se presupun că se găsesc în interiorul muntelui. Culver spunea că ar fi trebuit să rămânem la şalupă. În felul ăsta, va trebui să scape de noi...

Restul cuvintelor nu le-am mai auzit. Totul părea să capete un sens, absolut opus aşteptărilor mele. Modul în care Francis Culver, dacă acesta era adevăratul lui nume, îmi propusese afacerea, insistențele şi promisiunile făcute, le-am revizuit pe rând, cu repeziciune, până ce am realizat absurditatea întregii situații. Cel mai mult mă supăra naivitatea de care dădusem dovadă, încrederea mea oarbă într-un om infam ce a reuşit să mă manevreze, la fel ca pe o păpuşă într-un spectacol de bâlci. Neputincios în furia mea, m-am resemnat cu gândul că mai puteam întreprinde totuşi ceva împotriva planului mârşav al bandei de tâlhari. Am realizat însă, la fel de repede, inepția acestei reflecții. Deşi Quoba reuşise să ia cu el o puşcă, muniții şi câteva provizii, nu intra în discuție posibilitatea ca numai noi doi să reuşim a desfăşura o acțiune contra celor opt bărbați, dintre care doi erau vânători experimentați, iar mai apoi, retragerea spre Teles Pires, prin junglă, avea şanse de reuşită la fel de mari. Aşa cum vedeam eu situația, aveam de ales între

două variante. Prima era să încercăm un atac rapid asupra lui Culver şi a oamenilor lui, mergând pe principiul că indigenii nu se vor implica, iar a doua era să ne lăsăm în voia sorții, adâncindu-ne în jungla unde, într-un final, urma să pierim de foame sau să servim ca pradă animalelor sălbatice.

Acestea erau gândurile care treceau cu viteză prin capul meu, până în momentul în care un zgomot de paşi mi-a atras atenția. Quoba îl sesizase şi el, deoarece mi-a spus:

— Au venit, waruy! Ne-au ajuns din urmă...

Detunătura de armă ce a urmat, glonțul muşcând din carne şi trupul lui Quoba prăbuşindu-se la pământ, lângă picioarele mele, m-au paralizat timp de câteva secunde. Când mi-am revenit, m-am aplecat şi i-am luat pulsul. Am constatat, cu o durere imensă, că era mort. Sângele cald, din rana adâncă poziționată între sprâncene, mi s-a prelins printre degete. Îngrozit, am strâns la piept trupul lipsit de viață al prietenului meu, răcnind cu disperare.

Francis Culver şi doi bărbați, care nu puteau fi decât cei doi vânători, Neville şi Jover, au făcut roată în jurul meu, păstrând tăcerea.

— Nemernicilor! am strigat. Blestemați să fiți!

— Vina o porți dumneata, d-le N., a vorbit Culver, încet, cu un calm diabolic. Dacă m-ai fi ascultat şi ai fi rămas în Queensland, nu s-ar fi ajuns la asta. Situația nu mă încântă deloc. Nu sunt un criminal, d-le N., dar nu mi-ai dat de ales.

— Eşti mai mult decât un criminal! Ce ființă ar face una ca asta? Ce animal odios?

— Mă judeci cam aspru. În fond, afacerea era destul de simplă. Închipuie-ți că dacă totul decurgea conform planului, toată lumea ar fi fost fericită acum, inclusiv amicul dumitale, a cărui moarte survine în urma încăpățânării dumitale.

Nu mai puteam face față unor asemenea torturi. Mi-am luat capul în mâini şi începui să plâng.

— Omorâți-mă! am țipat, aproape implorând. Ce mai aşteptați?

— Vei crede că sunt absurd, vorbi Culver, dar, în ciuda firii dumitale, mi-ai devenit simpatic. Nu-ți doresc moartea, şi atâta timp cât acest lucru nu-i necesar, nu îl vom pune în practică. Băştinaşul Quoba a reprezentat un pericol ce-a trebuit înlăturat. În schimb, dumneata, datorită faptului că eşti orb, nu însemni nici cea mai mică ameninţare la adresa mea sau a colegilor mei. Tot ce cunoşti sunt nişte nume, după cum probabil ți-ai dat seama, imaginare.

La ordinul lui Culver, cei doi vânători m-au luat de braţe şi m-au târât după ei spre tabără, lăsând în iarbă trupul scăldat în sânge al bietului Quoba.

Noaptea care-a urmat nu am reuşit să adorm, nu din pricina frânghiilor care-mi imobilizau membrele, ci a furiei, a urii de moarte îndreptate împotriva celor trei ucigaşi. Cuvintele lui Francis Culver îmi reveneau permanent în memorie, acuzatoare. M-am zbătut majoritatea timpului, încercând să slăbesc legăturile, însă n-am reuşit decât să-mi provoc răni la încheieturi, pe care le-am resimțit abia dimineața, când unul dintre cei doi vânători m-a scos din cort, redându-mi libertatea mişcărilor.

— Bună dimineața, d-le N., mi s-a adresat Culver, pe acelaşi ton calm, indiferent, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Observ că n-ai avut parte de o noapte liniştită. Mare greşeală din partea dumitale! Dacă lucrurile decurg cum trebuie, nu vom avea timp de odihnă pe parcursul zilei.

N-am îndrăznit să-i răspund, de teamă ca starea mea de indignare să nu se reflecte în cuvinte ce puteau atrage consecințe nefavorabile.

Straniu şi întortocheat lucru este mintea omului! Dacă numai cu două ore în urmă dorința mea era să fi murit alături de Quoba, în acele momente nu voiam decât să supraviețuiesc. Acest instinct primar, necunoscut până atunci, s-a exteriorizat deodată în ființa mea, schimbându-mi, mai înainte de toate, modul de a raționa. Mi-am dat seama că situația se prezenta mai gravă decât anticipasem. E adevărat că, poate datorită unei

slăbiciuni de moment, Culver alesese să-mi cruțe viața, dar cine îmi putea garanta că nu se va răzgândi mai târziu? Totodată, eram convins că dacă prezența mea le-ar fi îngreunat cumva treburile, nu s-ar fi dat în lături de-a se debarasa de acest impediment pe care-l reprezentam. Aşa că grija mea cea dintâi a fost să mă supun fără a crâcni ordinelor primite şi de-a încerca să țin cât mai bine pasul cu ceilalți.

După ce am consumat în grabă conținutul conservei de peşte care mi-a fost servită, Culver a ordonat strângerea taberei şi continuarea expediției în interiorul muntelui. Nu înțelegeam ce vorbeau indigenii, dar după țipetele lor şi glasurile brutale ale celor doi vânători, mi-am dat seama că aceştia refuzau să treacă dincolo de uşile masive ale grotei. Într-un final, s-a decis ca indigenii să aştepte în tabără.

— Nemernici primitivi! îşi exprimă supărarea Culver. Trebuia să mă fi aşteptat la asta când i-am angajat. Dacă bogățiile pe care le vom găsi aici vor fi măcar o treime din totalul pe care-l estimez, nu ne va ajunge o zi ca să le putem transporta până la tabără. Blestemații!

Jover şi Neville au pornit înainte, iar Francis Culver, mergând în urma lor, mi-a oferit umărul ca sprijin. Am auzit deschizându-se porțile masive de lemn, abia urnite de cei doi vânători suficient cât să ne permită trecerea. Mai întâi m-a izbit mirosul închis, de mormânt, iar apoi aerul jilav şi rece.

— Ce este locul acesta? am întrebat.

— Un templu mayaş, mi-a explicat Culver, înaintând încet, spre interiorul muntelui. Poate fi unul dintre templele închinate lui Hunahpu Utiu despre care, în mitologia mayaşilor, se spune că ar face parte din cei treisprezece zei care-au ajutat la crearea umanității. Nu-i nevoie să fii istoric şi nici arheolog, d-le N., ca posibilitatea unei asemenea descoperiri să nu-ți dea serios de gândit. Imaginează-ți bogățiile colosale ce se ascund aici! Cel ce le posedă ar putea fi stăpânul lumii, omul suprem! Ah! Suntem aproape... Puțin! Încă puțin...

Glasul lui Culver s-a stins într-un murmur nervos, febril. Deoarece drumul era greu accesibil, ne deplasam cu dificultate.

Pe alocuri, pământul era pavat cu lespezi din piatră sau scări abrupte, dar în cea mai mare parte trebuia să traversăm porțiuni în care bolovani şi bucăți de rocă îngreunau trecerea. Abia după o jumătate de oră am ajuns într-o zonă în care solul era neted. Am mai înaintat vreo două sute de metri, pe parcursul cărora simțeam cum aerul devenea, treptat, tot mai proaspăt, deşi ne aflam încă în interiorul grotei. Explicația aveam să o găsesc repede, când am sesizat susurul unei ape înaintea noastră.

— Probabil un afluent subteran a râului Azul, a presupus Culver.

Apoi, l-am auzit exclamând, cu o voce pierdută:

— Priviți! Priviți!

Neville şi Jover i s-au alăturat cu entuziasm, strigând şi râzând de fericire.

— Aş vrea, d-le N., mi-a spus Culver, să-ți pot împrumuta, măcar câteva secunde, ochii mei. Suntem aici, în templul lui Hunahpu Utiu!

În momentul acela, izbucnind din senin, un sunet puternic, pe care-l nu pot asemăna decât cu suflul unei cascade uriaşe, m-a forțat să-mi acopăr timpanele. A fost obtuz ca o explozie, inexplicabil. Ce a urmat, mi-e aproape imposibil de descris. Țipete, detunături de armă, zgomote asurzitoare – ca un ecou, înăbuşit de bătăile propriei mele inimi. Confuz şi neajutorat, m-am ghemuit la pământ. Nu am reuşit să-mi închipui ce se întâmpla! Tăcerea a venit brusc. Mirosul acela de mormânt căpătase o nuanță mai accentuată. I-am şoptit numele lui Culver, apoi l-am strigat. Nici-un răspuns! Erau morți, tustrei...

Am plâns, am tremurat de frică şi m-am lăsat, neputincios, în voia inexplicabilului. Îmi aşteptam sfârşitul...

Am simțit nişte brațe enorme care m-au ridicat de la sol, ca pe un fulg, şi m-au aşezat pe o lespede de piatră. Nu m-am împotrivit, şi nici nu aveam puterea să o fac. Un obiect rece şi neted mi-a atins pleoapele. Mai întâi, întunericul a fost tulburat de o pată albă, incoloră. După aceea, s-a produs o explozie de lumină care m-a forțat să închid ochii. I-am deschis încet şi am

privit printre gene. Făptura, înconjurată de o aureolă strălucitoare, s-a întors repede şi a dispărut într-o nişă a templului de aur.

Faptului în sine i-am acordat atenție abia după ce, sub efectul impresiilor ce mă copleşeau, blocând orice urmă de raționament, am conştientizat irealul fenomenului. Pentru prima dată în viață, vedeam! Îmi studiam propriile mâini, curios ca un nou născut. Totul era atât de diferit!

Nu ştiu câtă vreme m-am subjugat acelei stări de inconştiență, însă, când am realizat că ceea ce avea impresia unui simplu vis era cât de poate de real, am încercat să-mi dau seama ce se întâmplase. Trupurile celor doi vânători şi al lui Francis Culver le-am descoperit, intacte. Păreau că dorm. Nu exista nici-o rană sau urmă care să indice cauza morții lor. Ce era ființa aceea care mi-a redat vederea? Nu reuşisem să văd decât o siluetă difuză, uriaşă, inundată de lumină... Ce putea fi? N-am îndrăznit să-mi răspund. Era posibil să fi fost, de asemenea, numai efectul primului meu contact vizual, sau numai produsul imaginației. Dar acest gând, chiar mai absurd decât primul, l-am alungat repede.

Mi-am însuşit unul dintre revolverele celor trei, am mulțumit în gând făpturii şi-am încercat să găsesc drumul spre ieşirea din templu. Deoarece acesta trecea de fapt printr-un coridor fără bifurcații, nu mi-a fost greu să ajung cu bine la uşile din lemn masiv de la intrare.

Am reuşit, prin semne, să explic indigenilor care era situația, apoi am ridicat tabăra şi ne-am întors la şalupă, de unde am făcut cale-ntoarsă la Carlinda. Aici este sfârşitul aventurii mele misterioase şi tragice de care-am avut parte în inima sălbatică a Amazonului!

Desigur, prima grijă pe care-am avut-o când am ajuns în Queensland, a fost să consult un doctor oftalmolog. Acesta a pus efectul vindecării mele miraculoase pe seama climei Amazonului. Mi-a spus că era singura explicație logică pe care o putea găsi.

Nu am încercat să-i dezvălui varianta reală a cazului, de teamă să nu fiu luat în râs.

Timp de mai mulți ani, fără un rezultat favorabil, am încercat să aflu răspunsul întrebării care continuă totuşi să-mi acapareze de cele mai multe ori gândurile. Cărei făpturi, umane, spirituale sau, de ce nu, chiar extraterestre, îi datorez evadarea mea din întuneric?

[1] Pallarenda = o suburbie a oraşului Townsville din Queensland, Australia

[2] wunya = frate mai mare (cuvânt originar din dialectul Ayapathu, vorbit în nordul Queensland-ului)

[3] genetician = specialist în genetică (totodată, ramură a biologiei care studiază fenomenele şi legile eredității şi variabilității organismelor)

[4] Carlinda = oraş din Matto Groso, Brazilia

[5] Teles Pires = sau râul São Manuel, se întinde pe o lungime de 1370 km, trecând prin Matto Groso şi formează, împreună cu râul Juruena, unul dintre cei mai mari afluenți ai fluviului Amazon, numit Tapajós

Breaking news

(de Alma-Ioana Gavril-Ursache)

Senzațional! Extraordinar! Breaking news!

Numai la noi puteți afla despre apariția Elodiei. Se pare că Elodia nu a fost omorâtă. Nu, Elodia a fost răpită de extratereştri. În cursul acestei dimineți, în jurul orei 7 şi 15 minute, în apropierea oraşului Ploieşti, un Obiect Zburător Neidentificat de formă asemănătoare unui ou a fost descoperit de către şeful de post din comuna Balta-Doamnei. În interiorul acestui ou era ascunsă o ființă umană. Şi nu orice ființă umană, era Elodia, personajul principal, deşi figurant, al sutelor de emisiuni de pe OTV.

ufoegg Oamenii au fost terifiați. Nu numai că nu le venea să creadă că Elodia este încă în viață, dar se întrebau mai ales de ce au ales-o extratereştrii tocmai pe ea. În interiorul oului de metal era şi o scrisoare din care cităm: "Luați-o înapoi, i-am făcut experimentele, IQ-ul ei este mai mic decât al oricărei ființă de pe planeta noastră. Nu ne foloseşte. Pe lângă asta, nici măcar nu ştie să facă sarmale. Voi cum coexistați cu astfel de ființe de sex feminin?". Şeful de post, domnul Ixulescu, ne-a declarat: "Eram înspăimântat. Oul ca oul, dar Elodia?! Cine ar fi crezut că este încă în viață?!" consemnăm de asemenea că polițistul a fost internat mai apoi de urgență la Spitalul Județean Ploieşti în urma unui atac de panică, dar acum situația lui este sub control, fiind în afara oricărui pericol.

Corespondenții noştri au reuşit să poarte un dialog şi cu persoana în cauză. Doamna Elodia declară: „Ce să vă spun, sunt un fel de oameni, marea diferență este că ei au nişte odăi mari,

mari de tot, în care se închid de obicei seara şi practică nişte chestii foarte oculte. Din rafturi pline, scot nişte teancuri de foi legate-ntre ele, acoperite cu alte foi, mai colorate, şi stau cu nasul în ele până când, probabil, se plictisesc. Nu ştiu, dom`le, ce au acolo, câteodată mai ridică ochii din foile alea şi râd sau se uită aşa, în gol, la tavan, de parcă cine ştie ce s-ar întâmpla, câteodată chiar şi plâng, mă jur. Extratereştri, ce să le ceri?!"

Nu rataţi următorul articol, în care va vom prezenta o descriere mai amănunţită a vieţii pe care a dus-o Elodia în aceşti ultimi ani. Va mulţumim pentru atenţie, o zi bună!

*) Povestire creată în cadrul concursului GSF din tabăra de Sci-fi & fantasy Asphar

DEBUT

Oul misterios

(de Diana Elena Văcăriţă)

Este seară. Decid să fac o scurtă plimbare deoarece Moş Ene a cam uitat de mine. Alături de câinele meu, un ciobănesc german, plec în pădurricea de lângă casa mea. Îmi aprind frontala. Este linişte. Nimic nu mişcă. După ce am hoinărit zece ufoeggminute, îmi caut un loc bun de unde să privesc stelele. Cerul era mai frumos ca niciodată. Era atât de linişte şi de frumos. Chiar mă gândeam să-mi aduc cortul. Decid să-i dau drumul din lesă lui Lord. După cinci minute, acesta a început să latre. Mai că nu se oprea. Încerc să îmi dau seama unde se afla. L-am chemat, iar în mai puțin de zece secunde a venit lângă mine. Văd o chestie. N-aş putea să o descriu. Avea forma unui ou. Cobora din cer. Mi-am luat câinele şi m-am ascuns după nişte copaci. Acel ou începuse să lumineze. Roşu, galben, albastru, verde, violet... Toate culorile. Şi, deodată, ies nişte ființe care se asemănau cu meduzele. Lord a început să latre, dar când să încerc să-l opresc (nu voiam ca acele aşa zise „meduze” să ştie că sutem acolo), acesta a sărit de după copaci şi a alergat la meduze. Speriată, am fugit după el. Nu mai era nimic acolo. M-am panicat. Am început să mă gândesc dacă mi-am imaginat tot ce s-a întâmplat. N-avea cum să nu mai fie nimic. M-am învârtit pe acolo. Poate deveniseră invizibile. Nimic. M-am aşezat jos. Încercam să-mi explic ce se întâmplase. Cățelul s-a pus cu capul pe lăbuțe şi a început să se holbeze la mine. După două minute m-am ridicat şi am plecat spre casă. La câțiva metri de locul cu pricina era o poză. O poză cu acel ou. Mă gândeam ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi spus ce-am văzut. Am luat poza, am îmboțit-o şi am aruncat-o într-o groapă plină cu nişte ambalaje. N-am dorit să-mi bat capul cu asta, aşa că mi-

am continuat drumul. Totuşi, ce se întâmplase nu-mi dădea pace. Dacă mă aflam acolo din întâmplare? Dacă a fost intenționat? Nu-mi explicam ce se întâmplase. M-am pus în pat şi am încercat să adorm. Spre surprinderea mea, am adormit în mai puțin de cinci minute. A doua zi am mers iar în acel loc. Nu era nimic anormal. Din ziua aia, n-am mai păşit acolo.

*) Povestire creată în cadrul concursului GSF din tabăra de Sci-fi & fantasy Asphar

MAINSTREAM

În luna de miere

(de Aurelia Chircu)

— Ieşi afară, puturosule! Aşa te-am învăţat eu să te porţi cu musafirii? A stat omul ăla pe marginea de la şifonier că fotoliul era ocupat cu hainele neîmpăturite!

— Care om, mamă?

— Numai prostii faci! Cum ai făcut şi ieri de-ai lăsat cuţitul ăla în pat să mă tai în el. Ai vrea să mă vezi moartă, să scapi de mine, nenorocitule! Pleacă, să nu te mai văd!

Aristide se uită la ea din pragul uşii. Oftă şi ieşi spăşit în holul micului apartament.

— A fost un vis, mamă, iar ai visat urât... murmură el străduindu-se să-şi păstreze calmul.

— Vino şi ia ceaiul ăsta rece, idiotule! După ce că nu e bun, nici să-l încălzeşti ca lumea nu ştii!

Băiatul intră şi luă tava cu ceai şi sendvişuri de pe masă. Încălzise ceaiul de două ori. Ştia că, de fapt, mama lui nu avea poftă de mâncare, dar nu voia să recunoască şi dădea vina pe el.

În timp ce ridica tava, aruncă o privire către bătrâna imobilizată la pat. Boala ei de inimă se agravase, era vizibil, nu trebuia să vină un medic să i-o spună. Se sufoca şi tuşea îngrozitor. Şi îi făcea reproşuri întruna. El o ruga să se liniştească, să nu-şi mai consume energia, iar ea se enerva şi mai tare şi-l alunga din cameră.

— Să-ţi aduc lapte dulce?

— Mie? De ce? M-am chinuit eu cumva cu tine atâţia ani să te cresc?... Nu. Du-i lu' taică-tu care a plecat după târfa aia şi te-a lăsat pe capul meu! El merită toată atenţia ta! Hai, du-te odată!

Aristide merse în bucătărie. Aruncă sendvişurile şi vărsă cana în chiuvetă. Nu voia să mănânce din mâncarea ei. Şi nu putea să spele vase în clipa aceea.

Simțea un nod în gât, dar nu voia să plângă. Nu mai voia să plângă pentru ea. Şi, cu toate astea, ştia că era dependent de femeie. Iubire sau rutină, nimic n-avea să mai fie la fel după moartea ei.

Se îndreptă către toaletă cu gând să se spele pe față. Dar, în timp ce se spăla, auzi apa curgând cu presiune, de parcă cineva ar fi pornit duşul. Se aplecă peste cadă şi îşi înălță capul spre gemulețul deschis care comunica cu cel băii apartamentului de vis-a-vis.

O chema Luiza. El o saluta când se întâlneau la lift, ea îl privea mereu cu dezgust şi răspundea îmbufnată. Dar el nu se supăra, îşi imagina că trebuie să aibă motivele ei.

Se întoarse în bucătărie şi luă de acolo un taburet albastru şi-l aşeză în cada de baie. Intră în cadă şi se urcă pe scaun. Aristide era conştient că voyeurismul era o infracțiune, dar nu se putea stăpâni să nu contemple trupul ei gol şi ud, peste care aluneca buretele îmbibat cu spumă catifelată, dezmierdându-l. Când buretele coborî mai jos de abdomen, băiatul suspină şi îşi întoarse privirea.

Nu era prima dată când o surprindea la duş pe Luiza, dar ea era prima femeie pe care o văzuse goală în realitate şi asta însemna mult pentru el. Ea, biata, nu ştia nimic, dar Aristide o dorea cum nu-şi dorise nimic în viața lui. Mai văzuse femei, – în filmele pentru adulți, pe calculatorul lui vechi şi cu volumul oprit, noaptea, pe când mama lui dormea – dar nu erau ca ea. Şi îşi jurase că, dacă era să aibă vreodată ocazia s-o țină pe Luiza în brațele sale, avea să se poarte cu ea cu multă grijă şi tandrețe, aşa cum n-o făceau bărbații aceia din filme.

Nu era prost, însă înțelegea că femeia nu s-ar fi uitat niciodată la el şi nici nebun nu era, ca să-şi închipuie s-o facă a lui contra voinței ei. Se credea încă destul de rațional, deşi se găsea într-o situație puțin ieşită din comun.

— Aristide, adu-mi olița că am nevoie la baie!

Mama lui detesta scutecele, spunea că doar bebeluşii folosesc aşa ceva şi, spre disperarea băiatului, îi obliga să menţină igiena acelui recipient în care ea urina.

Aristide se gândea la experienţa intimă pe care o trăia acum nebunatica Luiza în baia ei şi îşi dădu seama că, dacă el ar fi îndrăznit numai să înceapă un asemenea act, la cât de des îl chema maică-sa, nici nu avea timp să-l termine.

— Aristide! Ce faci acolo?

— Sunt la toaletă, mamă, vin imediat! strigă el coborând de pe scaun.

Ieşi din cadă, scoase şi scaunul şi-l împinse lângă maşina de spălat.

— Dar ce tot faci acolo?! Vino mai repede că fac pe mine!

— Vin!

Apa fierbinte curgea încă în baia Luizei. Se întrebă dacă ea se mai atingea şi acum sau se pregătea să iasă din duş.

— Haide odată, prostule! Of! Când mă gândesc că am cheltuit atâţia bani cu tine să te ţin în facultatea aia şi tu nici măcar să-mi aduci o amărâtă de oală nu poţi...

— Acum vin, mamă!

Ridică oliţa de sub chiuvetă, dar, în graba gestului, capacul se mişcă de la locul lui şi un jet de urină îl stropi pe tricou. Aristide se feri înapoi, dezgustat, şi scăpă o înjurătură. Apoi îşi aminti că din pricina micului dejun întârziat şi a igienei ei matinale uitase să mai verse oala în closet.

— Dar ce tot faci acolo? Cât îţi ia să-ţi faci nevoile?

Aristide întinse braţul peste marginea closetului şi vărsă conţinutul vasului. Apoi îşi scoase tricoul de pe el şi-l aruncă în coşul pentru rufe. Trase alt tricou de pe frânghie şi şi-l îmbrăcă la repezeală.

Apoi luă oliţa de pe podea şi grăbi pasul către camera bătrânei.

— Mai vii odată, copilule? Gata, lasă... Nu mai veni, nu mai am nevoie! Te mişti de parcă ai avea o sută de ani. Of, că nu mai pot ăştia bătrâni să se vaiete de ăi tineri...

Când Aristide intră în cameră se izbi de o imagine care, deşi era obişnuită pentru el, i se părea nepotrivită în momentul acela. Ridicată în şezut, femeia îşi dezbrăcase cămaşa de noapte, pe sub care nu purta nimic, şi îşi dăduse un picior jos ca să-şi scoată chiloţii. Băiatul se întoarse cu spatele, stânjenit. Oftă şi veni în dreptul patului, căutând să se uite cât mai puţin la ea.

Era adevărat că el o spăla, el o schimba de haine, dar, în clipa aceea, după imaginea radiantă a frumoasei Luiza, nu suporta să stea în aceeaşi cameră cu mama lui goală. I se părea o ironie tâmpită şi mintea îl duse la povestea lui Oedip şi a Iocastei. Apoi, la versetul din Biblie unde spunea că un copil nu are voie să afle goliciunea părinţilor săi.

Se uită fascinat la braţele slabe cu pielea lăsată şi zbârcită ce se chinuiau să scoată chilotul care i se înfăşurase pe picior.

— Mamă, de ce te-ai dezbrăcat? întrebă el absent.

— Ce? scuipă ea. Treci cu ligheanul cu apă caldă şi spală-mă, idiotule!

Dar Aristide nu voia s-o spele şi s-o schimbe atunci. Era supărat pe ea că nu putuse aştepta câteva minute. Se gândi să-i spună de incidentul de mai devreme, dar îşi dădu seama că nu avea niciun rost.

— Du-te şi adu-mi chiloţii negri de pe raftul de sus! Băiatul se apropie s-o învelească cu cearceaful, dar ea îl lovi peste mână. Am zis că vreau chiloţii! Băiatul merse la şifonier. Nu ăia, prostule, ceilalţi, mai e o pereche. Aristide îşi muşcă buzele. Aristide, ce-i cu tine? Băiatului îi tremurau mâinile şi scăpa lenjeria pe jos. Ăia, da, nerodule!

Se întoarse spre ea şi întinse mâna spre cearceaf. Ea se feri privindu-l uluită.

— Bine, mamă, stai cum vrei. Mă duc să iau ligheanul.

— Aristide, ţie nu ţi-ar fi drag să ai o iubită?...

Băiatul se opri în prag. Clipi des, buimac. Se răsuci spre bătrână.

— Ce spui, mamă?...

— Eu cred că tu stai pe acolo prin baie şi te uiţi la reviste deocheate, nu-i aşa?

Femeia rânji. Lui Aristide i se făcu greață. Se uită înspre pantalonii săi şi înțelese la ce se referea maică-sa. Îi venea să râdă, nu mai fusese niciodată într-o asemenea situație penibilă. Şi îi era ruşine. Sigur agitația acelei dimineți plus imaginea vecinei erau de vină pentru ruşinea pe care o simțea acum.

Şi apoi, se uită la rânjetul bătrânei şi pricepu că, de fapt, era doar vina ei.

— Şi de ce n-aş vrea o iubită, mamă? Sunt om, sunt bărbat şi am ajuns la treizeci de ani fără să cunosc Femeia. Râzi de mine, dar nu te gândeşti o clipă că eu nu trăiesc, că viața mea s-a scurs aici, cu tine, lângă tine. Nu-ți pasă de mine, îți pasă doar de tine şi de bătrânețea ta. Atunci, nici mie n-o să-mi mai pese.

Se duse la şifonier şi deschise caseta în care țineau banii. Luă câteva bancnote, apoi îşi îmbrăcă o jachetă mai lungă şi trase fermoarul. Trecând prin fața patului, luă cearceaful şi o înveli pe femeie. Apoi plecă.

— Unde te duci, nenorocitule?! Dacă ieşi pe uşa aia să nu te mai întorci!

— Mă duc să-ți iau pamperşi, mamă, acolo mă duc! Calmează-te!

Supărat, coborî pe scări, muncindu-şi creieri să găsească un vinovat pentru eşecul său. Nu ştia dacă era vina lui că-i părăsise, dacă era a ei că se îmbolnăvise sau a sa că nu avusese destul curaj să-şi clădească un viitor. Îi era silă de toți şi de toate. Voia să moară.

Trecu pe roşu la semafor şi suspină când şoferul opri în fața lui şi-l înjură. Ar fi preferat să-l lovească; dacă trăia, măcar ajungea la spital şi aşa mai scăpa o vreme de bătrână.

De fapt, scăpă ea de el peste câteva luni. Şi, culmea, Aristide nu muri o dată cu ea.

*

Era fericit. Îşi întrebă inima dacă informația transmisă de creier era corectă, iar ea ceru o reprocesare. Voia să fie fericit.

Credea în fericire, şi-o dorea. O simțea plutind în aer ca pe o mireasmă, ca atunci când te plimbi printr-o livadă cu fructe îmbietoare. Ori îşi închipuia asta. Ştia, oricum, că mai mult de atât n-avea să aibă şi să simtă niciodată.

Situația nu se schimbase cu nimic, nici locul şi nici oamenii. Doar că acum, când urma să se despartă de ei pentru un timp, simțea că îi sunt dragi, cu toate ironiile şi vorbăria lor inutilă; aveau să-i lipsească, de aceea voia să se despartă frumos de ei.

Nea' Rică, septuagenarul om de serviciu, ajunsese să-i fie bunicul pe care nu-l avusese. Acesta purta discuții lungi la mobilul său peticit cu benzi de scotch cu nepotul student la Limbi Străine şi strângea bani pentru studiile sale. Se mândrea cu el, fiindcă nepotul era frumos, era deştept şi avea o logodnică „bună de tot".

Pe el îl alinta „Aristică" şi, după ce luau prânzul în vestiar, omul îi povestea „cum scăpase babacu-său din războiul cu nemții". Nu-l deranjau poveştile lui, din contră, îl asculta cu multă plăcere. Doar că, asemeni oricui, şi bătrânul avea zilele lui mai proaste. Uita că tânărul este licențiat în Drept şi îl certa, pe când duceau împreună veşnic plinele cazane cu gunoi, spunându-i că nu e priceput nici măcar pentru munca aceea, deci să nu îndrăznească măcar să viseze la o funcție mai înaltă pe viitor.

Tanti Vera şi tanti Dalia, fetele de la curățenie, îl chemau la ele în pauze să „mai stea la o bârfă". Ele aduceau dulciuri de casă, el cumpăra din oraş ca să nu se facă de râs şi mâncau împreună în vestiar. El le povestea despre adolescența lui, iar ele îi împărtăşeau din experiența lor de viață.

În după amiaza aceea îi invitase pe toți trei la McDonald's-ul de lângă serviciu. Avea o veste importantă şi era nerăbdător să le-o comunice.

— Haideți că mi-e foame! spuse nea' Rică.

Aristide zâmbi cu indulgență şi se ridică de la masă.

— Păi, să-mi spuneți ce doriți să mâncați.

— Meniul zilei, puştiule. Hai! Şi poate dai şi-o bere după aia, adăugă el făcându-i cu ochiul.

Bărbatul încuviință.

— Şi noi la fel, Aristică, nu te stresa prea mult, zise tanti Vera cu blândețe.

Tanti Dalia fu de acord.

— Dar, mai întâi, spune-ne despre ce e vorba, zise ea.

— Păi, cum să vă zic... Mă însor. Colegii se priviră uimiți, de parcă le-ar fi vorbit de ninsoare în deşert. Da, asta este, adăugă cu un zâmbet ciudat. Şi... voiam să ştiți şi voi.

Nea' Rică sări de pe scaun, cu iuțeala pe care i-o permitea durerea de spate de care suferea, şi-l îmbrățişă cu putere pe tânăr. Acesta tresări speriat şi pufni în râs ca să-şi ascundă stânjeneala. Omul îl bătu pe spate, prieteneşte.

— Eşti norocos, puştiule! Ştii acum, mai dai câte o bere, din când în când, că aşa fac bărbații căsătoriți, da?

Se aşeză înapoi la masă. Femeile îl îmbrățişară şi ele, felicitându-l.

Aristide îşi luă portofelul şi se aşeză la una dintre cozi pentru a achita meniurile. Obişnuit să nu mănânce prea mult, se gândi să-şi cumpere doar o plăcintă cu mere.

Era mulțumit, prietenii lui reacționaseră pozitiv şi urările lor păreau adevărate. Singura problemă era că în felul cum alesese coada doar un paravan îl despărțea de masa lor. Putea auzi tot ce discutau. Şi se întristă.

— Ce, mă? spuse nea' Rică. Se însoară? Dar care naiba e tâmpită să-l ia pe tolomacul ăsta? Vă spun eu care e ideea, fetelor! A dat o capră peste ăsta şi îi toacă banii. O fi lăsat-o şi borțoasă şi acum nu mai are încotro.

Tanti Vera râse.

— I-o fi dat papucii lui Cindy, mai zise omul chicotind.

— Hai, nea' Rică, şi matale, prea eşti... se amuză tanti Dalia. Tu şi ceilalți băieți de la administrație... Astea sunt invenții, pe bune. De unde ştiți voi adevărul?

— Păi, da, se băgă tanti Vera. Şi dacă o avea acum o păpuşă gonflabilă, asta e problema lui, strictă. Fiecare se face cu ce poate, cu cine găseşte, da?

— Dar de unde numele ăsta, Cindy, el i l-a pus sau cine? se amuză iar tanti Dalia.

— Nu ştiu, unul dintre băieți! răspunse el grăbit. Dacă noi îl întrebăm şi el nu ne zice nimic de iubita lui? Ne-am dat şi noi cu presupusul. Uneori, îl mai întrebăm ce face Cindy şi el se preface că nu ne aude.

Nea' Rică râse cu hohot.

Aristide se gândea la soarta lui mizerabilă. Că terminase Dreptul şi, din cauza bolii mamei lui, nu reuşise să-şi dea examenul de barou. Rudele, apărute de niciunde la externarea ei din spital, după criza de inimă pe care o avusese, veniseră cu pretenții şi sfaturi; l-au îndemnat să-şi caute de muncă fiindcă nimeni nu-l va ajuta, să lase prostiile că nu ajunge el avocat, să aducă bani în casă şi să-şi îngrijească mama cu devotament. N-a găsit serviciu şi a rămas acasă, unde au continuat să trăiască amândoi din pensia ei pe caz de boală.

La firma unde lucra ajunsese dintr-o întâmplare. Venise pentru un post de ajutor de bucătar, dar bucătăresele de la cantină nu-l plăcuseră; directorului i se făcuse milă de el şi îl chemase pe nea' Rică să-l ia sub aripa sa şi să-l învețe. Omul l-a ajutat, cu mai multă sau mai puțină răbdare, şi şase ani i-a mers binişor acolo.

Singurul lucru care îl făcea, uneori, să vrea să plece de pe acel post inferior pregătirii sale intelectuale era chiar ignoranța colegiilor, prostia de care dădeau dovadă. Cu nea' Rică şi cu femeile nu putea discuta decât banalități şi avea impresia că, umplându-şi mintea cu nimicuri, n-avea să mai gândească limpede în discuțiile importante. Spera totuşi să se înşele.

— Eu am crezut că e gay, zise tanti Dalia. Nu, pe bune, adăugă, văzând că ceilalți se amuză. Cu feţişoara aia nevinovată şi cu scuzele pe care le împrăştie ca pe confeti la fiecare pas... Şi e prea cuminte, ca o fată. Dar vorba aia: „Mutul face pământul". Cine ştie ce-o zace, de fapt, în capul lui şi dacă n-o fi făcut-o şi cu femei şi cu bărbați. Dar eu tind să cred că e virgin, că şi-a găsit şi el acum pe mititica aia şi vrea să fie fericit cu ea. Şi uite că ne-a invitat aici, să împărtăşească cu noi bucuria.

— Păi, era şi cazul să ne invite, că de când mă tot amână cu berea aia! se răţoi omul.

— Eu vorbesc serios, nea' Rică. Mă bucur pentru el.

— Şi eu vorbeam serios, zise el ca pentru sine.

Aristide ştia că omul spunea adevărul, căci nu o dată îl forţase să-l acopere în faţa şefului ca să poată ieşi din firmă pentru o bere. Dacă zicea că nu vrea să-l mintă pe şef, îl trimitea să-i cumpere el de băut. Îi găsise punctul slab, unul dintre ele.

După ce plăti, bărbatul luă cele trei tăvi cu mâncare şi se întoarse la masa lor.

— Logodnica ta când apare? întrebă tanti Dalia. Sper că vine şi ea la întâlnirea de azi.

— Mă tem că o să vi-o prezint în altă zi, spuse el cu un zâmbet trist. Are un program încărcat. Mi-a spus să vă transmit scuzele ei şi că speră să vă cunoască cât de curând.

Părea o explicaţie bună. Era ocupată. De multe ori se întâmplă ca bărbatul să fie aproape incult şi cu un job de mizerie, iar femeia lui să fie deşteaptă, frumoasă, cu un serviciu bun şi un salariu onorabil. Nu era nimic ruşinos în asta.

— Şi pe când nunta? zise tanti Vera. Aţi stabilit o dată?

— Weekend-ul acesta, spuse bărbatul, cu un zâmbet.

— Aşa curând? Păi, pe noi nu ne-ai invitat?...

— De fapt, nu facem nuntă, şovăi el, ne cunună civil şi plecăm un weekend la Halkidiki. Luna de miere, cum ar veni.

Cei trei schimbară priviri uimite. Erau complet dezamăgiţi.

— Ai bani de mers în Grecia, i-auzi! zise tanti Vera, clătinând din cap. Ziceam noi că tu stai şi strângi la ciorap...

— ... de abia dai o bere, completă nea' Rică.

Tanti Dalia îi făcu semn să tacă.

— Păi, atunci să fiţi fericiţi, zise ea. Ce mai, speram să jucăm la nunta ta, dar aşa...

— Şi când te întorci? spuse tanti Vera.

— Luni. Luni sunt la muncă, la împins cazanele, spuse el cu un soi de mândrie. La datorie, na.

— Deci, doar un weekend.

— Da, dar unul cât o viaţă.

*

Îi plăcea să se plimbe prin supermarketuri. Față de ceilalți clienți, care se grăbeau să-şi umple cărucioarele cu de toate ca să prindă un loc mai bun la casă, el prefera să stea, să se vânture printre raioane. Se bucura ca un copil de promoțiile la dulciuri şi se distra răsfoind volumele noi de la standul cu cărți.

În ziua aceea însă nu avea timp de aşa ceva. Trecu pe la raionul de decorațiuni de unde luă lumânări parfumate, apoi la cel alimentar, iar de acolo alese o sticlă cu ulei de măsline. De la raionul de băuturi achiziționă un vin roşu franțuzesc, iar de la panificație luă o franzelă ambalată. Când ajunse la casa de marcat, casiera îl privi nedumerită.

— Dar văd că sunteți pretențios, domnule, zâmbi ea. Ați văzut, desigur, că avem promoții la toate produsele. Vreau să spun că ați ales dintre cele mai scumpe sortimente şi n-ați luat decât un singur produs din fiecare; cu banii aceştia puteați să luați de trei ori mai multă marfă.

Aristide zâmbi cu indulgență.

— Fac pregătiri pentru un eveniment deosebit.

Ea îl privi lung, apoi surâse.

— Dumneavoastră ştiți. O zi bună vă doresc!

Aristide îşi strânse produsele în pungă. Nu-i plăcea că nu găsise crini imperiali şi trebuia să meargă la alt magazin.

*

Când ajunse acasă, lăsă toate lucrurile pe masa din sufragerie şi ieşi pe palier. Se asigură că nu e nimeni nici în capătul holului, nici pe scări, apoi descuie uşa debaralei comune.

Cu ani în urmă împărțise anexa cu vecina de la etajul inferior, dar, după moartea bătrânei, îi rămăsese lui camera. Descuie uşa, dar nu se grăbi să apese clanța.

Stătu un timp acolo, deznădăjduit. În cele din urmă, îşi luă inima în dinţi şi deschise uşa debaralei. Dar nu intră, ci doar privi cu tristeţe din prag. Mâna lui strângea spasmodic clanţa.

Poate că era mai bine să renunţe la tot. Nu era vorba de curaj, avea mai mult decât şi-ar fi putut imagina. Dar parcă ceva îl oprea să facă pasul, parcă voia altceva. Problema era că nu ştia şi ce.

— Ne vom reîntâlni curând, dragule, foarte curând, spuse pe ton sumbru.

Trânti uşa şi o încuie în grabă.

Se întoarse în apartament. Îşi scoase o porţie de friptură de pui cu mămăliguţă din frigider şi o puse la cuptorul cu microunde. Apoi, se duse în sufragerie, deschise o sticlă de vin alb, câştigată la concursul de karaoke ţinut anul trecut la muncă şi dădu drumul la muzică pe casetofon, în surdină.

Un clinchet anunţă că mâncarea se încălzise. Merse la bucătărie şi veni cu farfuria în cameră. Aprinse televizorul şi comută filmul de pe laptop pe televizor. Apoi, se aşeză pe canapea, în poziţie turcească, îşi turnă nişte sos de usturoi peste carne şi începu să mănânce.

Era un film cu Tom Cruise, cel în care actorul se prefăcea a fi un vampir. Era filmul lui preferat.

Încercă să-şi imagineze ce ar fi spus mama lui acum dacă l-ar fi văzut. Mai mult ca sigur că ar fi ţipat la el de ar fi sculat tot blocul în picioare. Zâmbi dându-şi seama că puţin i-ar fi păsat de reacţia ei.

Adormi la televizor, cu farfuria goală pe pat, lângă el. Când filmul se termină, camera fu scufundată într-o completă beznă.

*

Luni. Un nou început de săptămână.

Aristide n-a venit la muncă la primele ore ale dimineţii şi nici la telefon n-a răspuns. Colegii au alertat poliţia care a venit la adresa bărbatului.

Casa era curată, aranjată ca pentru a primi musafiri. Lumânările parfumate, aşezate pe mobile, încă ardeau în paharele lor, călăuzindu-le drumul polițiştilor către sufragerie. Aici, uleiul de măsline, vinul roşu şi pâinea îi întâmpină pe măsuța de la intrare, iar pe masa din mijlocul camerei trona sicriul înconjurat de lumânări aprinse.

Aristide, în costum de mire, dormea acolo, liniştit, un somn din care n-avea să se mai trezească. Mirosul florilor de crin din vază trebuie să-i fi ținut companie pe parcursul trecerii. Părea fericit acum, mai fericit decât fusese în toată viața sa.

Medicii au constat că bărbatul murise din pricina unei supradoze de calmante. Firma funerară de peste drum de blocul lor a confirmat autorităților că Aristide comandase sicriul cu o lună în urmă. Tot ei pregătiseră şi crucea pe care scria data exactă a morții lui.

Într-un portofel au găsit câteva bancnote, două bilete spre Halkidiki şi o notă pe care scria că banii erau pentru berea lui nea' Rică, iar biletele pentru tanti Vera şi tanti Dalia. Lui nu-i trebuise bilet pentru călătoria pe care o făcuse.

Probabil că unii dintre noi se nasc doar pentru a muri.

TRADUCERI

Semnul din naştere

(de Nathaniel Hawthorne)

- în traducerea lui **Alexandru Lamba -**

Cu mult timp în urmă, trăia un iscusit om de ştiinţă care avusese parte de o experienţă spirituală mult mai puternică decât oricare dintre experimentele chimice pe care le condusese. Îşi lăsase laboratorul în grija asistentului, îşi spălase mâinile de chimicale şi îi ceruse unei femei frumoase să devină soţia sa. În acele vremuri, noi descoperiri ştiinţifice precum electricitatea păreau a deschide poteci către tărâmul miracolelor. Nu era deloc un lucru neobişnuit ca dragostea pentru ştiinţă să rivalizeze în inima cuiva cu cea pentru o femeie.

Numele omului de ştiinţă era Aylmer. Atât de tare se dedicase, trup şi suflet, studiilor ştiinţifice încât dragostea pentru tânăra sa soţie nu ar fi putut fi mai puternică decât dacă s-ar fi legat cumva ea însăşi de pasiunea omului pentru ştiinţă. O asemenea uniune a avut loc cu rezultate cu adevărat remarcabile. Însă într-o zi, foarte curând după căsătorie, Aylmer şi-a privit soţia tulburat.

— Georgiana, a spus, te-ai gândit vreodată că semnul tău de pe obraz ar putea fi şters?

— Nu, răspunse ea zâmbind.

Dar văzând seriozitatea cu care-i pusese întrebarea, continuă:

— Mi s-a spus atât de des că acest semn este o parte a farmecului meu, încât în naivitatea mea am crezut-o.

— Pe un alt chip poate, răspunse soțul, dar nu pe al tău. Nu, dragă, natura te-a făcut atât de frumoasă, chiar perfectă, încât acest defect mă şochează, ca un semn al imperfecțiunii pământeşti.

— Te şochează? strigă Georgiana, profund jignită. Fața i se înroşi şi izbucni în lacrimi. Atunci de ce te-ai însurat cu mine? Nu poți iubi ceva ce te şochează!

Trebuie să explicăm că în mijlocul obrazului stâng, Georgiana avea un semn adânc în piele. Semnul era de obicei roşu închis. Când Georgiana se îmbujora, semnul devenea mai puțin vizibil. Dar când pălea, semnul apărea ca o pată roşie pe zăpadă. Acest semn din naşterea venea şi pleca odată cu emoțiile inimii ei. Semnul avea forma unei foarte mici palme. Foştii iubiți ai Georgianei spuneau că mâna vrăjită a unei zâne o atinsese când se născuse. Mulți domni şi-ar fi riscat viața pentru onoarea de a săruta acea palmă misterioasă. Însă alții aveau păreri diferite. Unele femei spuneau că palma cea roşie strica efectul frumuseții Georgianei. Unii bărbați, care nu prețuiau acel semn, pur şi simplu îşi doreau ca semnul să dispară, ca să nu-l vadă. După căsătorie, Aylmer a descoperit că acestea erau şi sentimentele sale. Dacă Georgiana nu ar fi fost atât de frumoasă, poate că gingăşia mânuței i-ar fi sporit iubirea soțului ei. Dar, fiind perfectă altfel din toate punctele de vedere, el a găsit acest semn de nesuportat.

Aylmer vedea semnul ca pe o prevestire a tristeții ce avea să urmeze, a inevitabilei boli şi a morții. Curând, îşi dădu seama că acel semn îi cauza mai multă angoasă decât ar fi putut vreodată frumusețea Georgianei să îi provoace bucurie. În perioada care ar fi trebuit să fie cea mai fericită pentru ei amândoi, Aylmer nu se putea gândi decât la acest nefericit subiect. Odată cu lumina dimineții, el îşi deschidea ochii şi, privind chipul soției sale, zărea semnul imperfecțiunii. Când stăteau împreună, seara, lângă foc, nu se putea uita altundeva. Curând, Georgiana a prins frică de privirea lui. Expresia feței lui o făcea să pălească. Iar semnul ei din naştere se arăta precum un giuvaier roşu pe marmură albă.

— Ți-aminteşti, dragă Aylmer, visul de noaptea trecută, în care ți-a apărut acest nenorocit de semn al meu? întrebă ea cu un zâmbet palid.

— Nu, deloc, răspunse Aylmer surprins.

Mintea i se aflase în acel cumplit stadiu în care somnul nu-şi poate controla stafiile, ci le lasă să evadeze, cu secretele lor cu tot. Aylmer îşi amintea acum acel vis. Se imaginase împreună cu asistentul său, Aminadab, încercând să extirpeze semnul printr-o operație chirurgicală. Dar, cu cât cuțitul se adâncise mai mult în carne, cu atât mai mult se scufundase şi semnul, până când îi pusese Georgianei stăpânire pe inimă.

Aylmer se simțea vinovat de această amintire.

— Aylmer, spuse Georgiana, nu ştiu care ar fi prețul pe care amândoi l-am avea de plătit ca să scoatem această pecete. Mi-ar putea mutila chipul, mi-ar putea şubrezi sănătatea.

— Draga mea Georgiana, m-am gândit mult la asta, spuse Aylmer, sunt convins că poate fi înlăturat.

— Atunci să încercăm, oricare ar fi riscurile, spuse Georgiana. Viața nu merită trăită câtă vreme pata asta ticăloasă mă transformă în întruchiparea groazei tale. Tu ai o înțelegere ştiințifică profundă, ai făcut descoperiri uimitoare. Şterge semnul, pentru liniştea ta şi a mea deopotrivă.

— Dragă soție, se tângui Aylmer, nu te îndoi de puterile mele. Sunt pregătit să-ți fac acest obraz la fel de frumos, de perfect, precum celălalt.

I-a sărutat cu blândețe obrazul drept, cel fără mâna roşie.

A doua zi, merseră împreună la laboratorul lui Aylmer, unde acesta îşi făcuse toate faimoasele descoperiri. Georgiana fu instalată într-o cameră frumoasă pe care el o pregătise în apropiere, iar el purcese îndârjit la lucru în laborator. Unul după altul, Aylmer încercă un şir de experimente puternice pe soția sa, dar semnul rămase.

Georgiana aştepta în camera ei. Îi citea caietele cu observații ştiințifice şi nu putea să nu observe cât de multe experimente se terminaseră prin eşecuri. La un moment dat se decise să meargă să-l vadă cu ochii ei pe omul de ştiință la lucru.

Primul lucru care o şocă pe Georgiana când intră în laborator fu cuptorul încins. Judecând după cantitatea de funingine de deasupra, părea că arsese de când lumea. Văzu maşinării, tuburi, cilindrii şi alte recipiente pentru experimente chimice. Dar ceea ce-i atrase atenția în mod deosebit fu însuşi Aylmer. Era agitat şi palid ca moartea în timp ce lucra la prepararea unui lichid. Georgiana realiză că soțul ei îşi ascunsese încordarea şi frica față de ea.

— Nu mă desconsidera într-atât încât să nu-mi spui cinstit riscurile pe care ni le asumăm, spuse ea. Voi bea orice vei face pentru mine, chiar dacă e otravă.

— Draga mea, nu-ți voi ascunde nimic, spuse Aylmer. Ți-am dat deja chimicale suficient de puternice încât să-ți schimbe tot organismul. Un singur lucru rămâne de încercat, iar dacă şi acesta dă greş, suntem pierduți.

O duse înapoi la camera ei unde ea aşteptă încă o dată, singură cu gândurile ei. Spera că, măcar pentru un moment, să-i poată satisface soțului ei cele mai înalte idealuri. Dar realiză că o minte ca a lui va fi mereu în mişcare, mereu pretinzând ceva mai nou, mai bun, mai perfecționat.

Câteva ore mai târziu, Aylmer se întoarse aducând un pahar de cristal cu un lichid incolor.

— Procesul chimic a mers fără cusur, spuse. Dacă ştiința nu mă înşală, nu poate da greş.

Pentru a testa lichidul, picură un strop pe pământul din ghiveciul unei flori veştejite. În câteva clipe, planta se însănătoşi şi înverzi din nou.

— Nu am nevoie de dovezi, vorbi încet Georgiana. Dă-mi paharul! Îmi voi pune bucuroasă viața în mâinile tale. Bău lichidul şi adormi imediat.

Aylmer stătu la căpătâiul soției sale, cercetând-o şi luând notițe. Îşi notă totul – respirația ei, mişcările pleoapelor, dar mai ales urmări semnul. Şi, foarte încet, cu fiecare respirație, acesta îşi pierdea din strălucire.

— Doamne, aproape a dispărut de tot! spuse Aylmer. Succes! Succes!

Dădu draperiile la o parte ca să-i poată admira chipul la lumina zilei. Era atât de palidă. Georgiana îşi deschise ochii şi se privi în oglinda pe care soţul ei o ţinea. Încercă să zâmbească văzând semnul care abia se mai întrezărea.

— Bietul meu Aylmer, spuse ea cu blândeţe. Ai ţintit atât de sus. Cu sentimente atât de nobile şi de pure ai refuzat cel mai bun lucru pe care Pământul ţi l-ar fi putut oferi. Sunt pe moarte, dragul meu.

Acesta era adevărul. Mânuţa de pe faţă îi fusese legătura cu viaţa. Când ultimele urme de culoare îi dispărură de pe obraz, îşi dădu şi ultima suflare.

Orbit de o imperfecţiune neînsemnată şi de un ţel imposibil de atins, Aylmer îi irosise viaţa şi, odată cu ea, şansa lui la fericire. Încercând să-şi desăvârşească frumoasa soţie, nu realizase că ea fusese perfectă dintotdeauna.

FOILETON – experiment SF

Republica - VI

(fragment de **Luminița Dobrea**)

Omul începu să vorbească cu voce aspră, smulgând-o pe Isidora din negurile gândurilor.

— Elohi-barat, sunt aici pentru că avem interese comune. Tot ce vreau pentru poporul meu este un trai mai bun şi fără asuprire. Ozul-barat şi roboții lui sunt o amenințare pentru toți şi-mi strică toate planurile, iar tu vrei să îți recapeți postul de care te-a văduvit Ozul-barat. Ştiam că toate astea ți se vor întâmpla şi aşteptam momentul să ne cauți. Şahona, țesătoarea, a prorocit măcelul de la palat, însă, oricât am trâmbițat noi vestea, nu am fost luați în seamă.

Făcu o pauză să se asigure că are întreaga atenție a baratului care îl privea cu ochii măriți de interes.

— Ne vrei alături în luptă şi totuşi valorăm în ochii tăi tot atât cât o lovitură de sabie. Ce garanție ne poți oferi? Doamna noastră are dreptate. O alianță poate întări inimile celor ce purced la luptă pentru tine numai dacă soața ce ți-ai ales din neamul nostru are oarece trecere la cei de rang înalt.

Hakan-gul îl săgetă pe om cu o căutătură feroce şi mârâi scurt. Atâta îndrăzneală nu mai pomenise de la o ființă pe care o considera inferioară. Strânse mânerul sabiei pregătit să lovească în orice clipă.

Guvernatorul îl țintui cu privirea şi-i făcu semn să iasă din cort. Îl ştia iute la mânie şi nu îşi putea permite să piardă prosteşte un posibil aliat.

Din toate cele spuse de om, Elohi-barat se concentră asupra unui cuvânt. Acel unic cuvânt a reuşit să îşi croiască drum prin

vălul de ură, furie şi dezgust. Ajuns în străfundurile raţiunii cuvântul prinse formă: PROROCIT!

Doar împăratul se bucura de un asemenea privilegiu. Doar împăratul-zeu avea alături o prezicătoare ale cărei puteri dovedite îl ţinuseră la putere atâta timp.

O scânteie îi aprinse întreaga minte şi planul începu a-şi întinde tentaculele până departe, la palatul imperial.

— Care ţi-e numele, omule? – începu să îl descoase pe un ton ce se voia blajin.

— Harun, fiul lui Nadir, din poporul stepei.

Elohi-barat auzise de poporul rătăcitor. Barateenii îi numea bântuitorii stepei. Specializaţi în transportul de mărfuri pe distanţe mari, bântuitorii îşi păstraseră neutralitatea, dar şi monopolul. Cu toată tehnologia şi mecanizarea aduse de pe Barateea şi Cepir, oamenii stepei erau singurii în stare să îmblânzească krakstarii şi să străbată drumurile de la minele de cristalită până la platformele de lansare. Urmaşi direcţi ai primilor colonişti umani, trăiau izolaţi, răspândiţi prin grote şi mine părăsite. Îşi păzeau cu ferocitate credinţele secrete şi obiceiurile bizare, străvechi. Doar într-o astfel de cultură înecată în misticism se putea naşte o fiinţă capabilă să vadă viitorul.

— Ia spune Harun, fiul lui Nadir, care crezi tu că ar fi rangul ce ar trebui să îl ofer viitoarei mele soţii? întrebă mieros guvernatorul.

Fără vreo urmă de teamă ori ezitare, îmblânzitorul de krakstari îi aruncă o privire neutră grăsanului slinos şi spuse sec:

— Soţia cea Dintâi cu drept de mediere a pricinilor.

Un val de furie injectă ochii baratului. Dreptul de mediere putea fi acordat numai născuţilor barateeni şi presupunea întâlniri cu însuşi împăratul. Deşi făcea parte din cercul restrâns de apropiaţi ai împăratului, nu acordase acest drept niciuneia dintre cele cinci neveste. Se răsuci de teamă să nu-şi trădeze indignarea. Statura demnă şi vocea sigură a omului îi dădea de înţeles că nu era loc de negociere. Elohi-barat gândea febril rotind ochii într-un ritm ameţitor. Căuta cu disperare o altă cale.

Ştia că nu mai avea nicio altă pârghie pentru a obține ceea ce îşi dorea şi era conştient că nenorocirea ce se abătuse peste el putea deveni o mare oportunitate dacă îşi juca bine cartea.

— Aşa de-ar fi, ce îmi oferi în schimb?

— Tot sprijinul nostru în luptă. Krakstari, barje de transport, luptători, arme...

— Da, da. Pricep. Toate astea sunt foarte utile, totuşi, îl întrerupse nerăbdător baratul, ce crezi că ar putea înclina mai mult balanța în favoarea noastră? Ne trebuie ceva puternic, nemaivăzut! Ozul-barat are o armată de roboți demonici, cu ce îi poți tu învinge?

Harun rămase nemişcat ca o stâncă şi, fără a oglindi vreun sentiment pe chip, cugetă o vreme. Îşi mută privirea cenuşie spre Isidora şi citi în ochii ei disperarea. Miza era mare şi misiunea îi deveni clară.

— Arma noastră este timpul! Vom fi întotdeauna cu trei paşi înaintea lor.

Încordarea din trupul baratului deveni dureroasă.

— Ce vrei să spui? întrebă dornic să smulgă o confirmare explicită.

Îmblânzitorul îl privi ca pe un pui nătâng de krakstar, uimit că nu a priceput aluzia.

— Şahona, clarvăzătoarea noastră, ne poate da de ştire, din timp, tot ce nu pot vedea sateliții şi spionii. Doar ea poate alege cele mai bune momente de a ataca. Doar ea ne poate dezvălui cine este de partea noastră şi cine nu.

Fața baratului se destinse într-un rânjet larg, mulțumit. Isidora răsuflă uşurată şi căzu istovită între perne. Salvarea ei venise de la cine se aştepta mai puțin.

10

După un drum anevoios au poposit în fața peretelui compact de stâncă. Elohi-barat se pricopsise cu o durere cumplită de cap ce-i provoca greață. Krakstarul îl legănase răutăcios, iar casca

izolatoare ce bloca atât vederea cât şi auzul amplificase senzația de vertij. Se bucura să simtă solul sub picioare.

Harun susținuse cu tărie că locația Şahonei trebuia să rămână un secret chiar şi pentru guvernator. Puterile ei sacre trebuiau păzite cu orice preț. Fiecare membru al suitei guvernatorului a fost obligat să poarte câte o cască izolatoare pe care şeful clanului o sigilase cu mâna lui. Incantații şoptite şi semne sacre au fost făcute în jurul grupului înainte de a porni la drum.

Hakan-gul, care îşi exprima zgomotos nemulțumirea față de lipsa de confort, amuți când îl văzu pe unul dintre bântuitori păşind drept înainte, prin peretele de stâncă. Se apropie precaut şi dădu să atingă roca. Un om al stepei îl trânti la pământ salvându-l de raza ucigătoare ce l-ar fi despicat.

— Urmați-ne întocmai şi faceți exact ca noi. Stânca e ticsită cu capcane –îi sfătui Harun pe barateeni.

Călcându-i exact pe urme, Elohi-barat trase aer în piept, închise ochii şi păşi în stânca ce nu opuse niciun fel de rezistență.

Proiecția holografică nici măcar nu văluri. Din tunelul întunecat încercă să privească afară. Îi era imposibil să vadă ceva prin peretele de stâncă. Iluzia era perfectă. Inginerii de pe Cepir se întrecuseră pe ei cu un astfel de dispozitiv. Îşi promise şi el unul pentru somptuoasa lui reşedință. Şeful clanului îi făcu semn guvernatorului să grăbească pasul.

Curând aveau să ajungă într-o încăpere largă, rămasă în urma unei exploatări primitive a cristalitei. În nişele săpate în pereți ardeau opaițe din lut. În centrul încăperii, pe un postament de piatră, se înălța o statuie sculptată într-o bucată masivă de minereu violet înfățişând un îmblânzitor de krakstari ținând temuta bestie de căpăstru.

Harun făcu o plecăciune discretă în fața monumentului şi murmură cu glas scăzut:

— Slăvit fii tu, Întâiule Îmblânzitor!

Toți oamenii stepei îi urmară cu evlavie exemplul.

În mijlocul stepei aride, în inima unei stânci neştiute ce nu apărea pe vreo hartă, îşi aveau sanctuarul nişte oameni ce aveau să îi ofere lui Elohi-barat puteri deopotrivă de mari ca ale împăratului-zeu. Simțindu-se împuns de privirile lor spinoase şi dornic să-i atragă de partea sa, baratul făcu la rândul lui un mic gest de respect către statuie fără a-şi osteni prea tare trupul grăsun.

Pe peretele din spatele monumentului se vedea o deschizătură din care pornea un tunel ce părea să coboare. Nimeni nu mai înainta. Unii se aşezară direct pe jos fără să le pese de praful ce le păta hainele în cenuşiul violet al cristalitei.

Din tunel răzbăteau voci ciudate. Păreau că se ceartă mai mulți oameni. Glasuri piţigăiate şi tânguiri joase erau pigmentate din când în când de un râs isteric ce suna ca un scârțâit de uşă. Un glas de bărbat se distinse din amestecul de sunete.

— Şahona, au sosit! E timpul să mergem.

Prin deschizătură apăru întâi un cap cu plete colilii, încâlcite. Ieşind în lumină, femeia acoperită de zdrențe îşi îndreptă spatele încovoiat de bătrânețe lăsând să se vadă un chip zbârcit pe care licărea o privire rătăcită.

Guvernatorul simți un cui rece înfipt la baza craniului. Realiză că întreaga încrengătură de intrigi ce prindea contur în mintea lui avea ca rădăcină o babă sfrijită cu privire de nebună. O spaimă dementă îi paralizează mâinile şi îi topi genunchii. Întregul lui plan atârna de un fir de păr.

Ajunsă în fața statuii femeia păru să îşi recapete pentru o clipă luciditatea şi făcu binecunoscutul gest de respect. Bărbatul ce o însoțea se apropie de Harun şi după un schimb de cuvinte se întoarse spre Elohi-Barat.

— Sper că ați adus ce trebuie...

Baratul scoase de sub mantie un săculeț dolofan şi îl întinse bărbatului. Acesta refuză energic şi arătă spre bătrână.

— Trebuie să-l dați țesătoarei – spuse umil şi se amestecă printre ceilalți bântuitori.

Încă înțepenit de frică, guvernatorul își târâi picioarele prin praf şi întinse săculețul femeii.

Cuprinsă de o bucurie imensă, femeia luă săculețul şi dintre zdrențe scoase un bol de piatră. Se trânti voioasă în praful din fața statuii şi deşertă în bol cam un sfert din mărunțitura de plantă din săculeț şi îl amestecă cu praf adunat de pe soclul statuii. Scânci o vrajă şi deasupra bolului prinse a dănțui o flacără albastră din care ieşea un fum gros.

Scormonind cu ghearele în vălătucii răspândiți de planta fumegândă chițăi drăceşte:

— Baratu'aista îi fugar…

Sări în picioare, îşi întoarse chipul schimonosit spre Elohi-barat şi continuă cu glas tunător, prevestitor de rele:

— Geaba tânjeşti spre cel hotar!
De vrei nevolnice-a răzbi…
Când lunile deodat'or răsări
ATUNCI ÎI TIMPUL DE-A LOVI!

Se apropie amenințându-l cu un deget descărnat.

— Ai grij' cu cine te aduni
De vrei tu să domneşti ani buni.
Cum gândul îți e cu păcat,
Nu jindui ce nu ți-i dat
Altminteri vei sfârşi-n adâncuri
Ori cu făptura scrisă-n câmpuri.
Bagă de seamă-n cin' te-ncrezi,
Duşmanii-s mai aproape decât crezi.

Se răsuci pe călcâie împrăştiind fumul aromat spre cei din suita guvernatorului. Un scrib vizibil înspăimântat strângea în mâini un transcriptor.

Cu un gest teatral Şahona ridică mâinile spre cerul nevăzut:

— O rază ai, ca Echo cea bălaie
Să scapi de-a sorții grea bătaie.
NU O SMINTI! Te vei căi amar
Şi nu vei mai lua-napoi acel hotar.
Tu te-nsoțeşte dară c-o străină
Şi scapă azi de soarta cea haină…

Mai văd o mare bătă...

Mâinile descărnate prinseră a izbi frenetic fumul, ochii i se decolorară şi căzu secerată la picioarele statuii.

Simțind impulsul datoriei, din doi paşi aghiotantul baratului ajunse lângă grămada de zdrențe şi îngenunche lângă femeie. Se străduí îndelung să o readucă în simțiri. Bântuitorii nu clintiră un deget. Urmăreau întreaga scenă cu fețele împietrite. Păreau că nu le pasă de soarta prezicătoarei lor.

Elohi-barat privea turbat în jur. Un gând negru îi întuneca judecata: în acea încăpere se afla o persoană care tocmai încercase să suprime singura ființă ce-i putea deschide calea spre tron. Mugi sugrumat de furie:

— Aghiotant, află ce s-a întâmplat! De nu o faci, te spintec! Mă auzi?

Deşi vorbele nebunei îi erau săpate în minte, smulse transcrierea din mâinile scribului.

— Ce naiba vrea să spună? Razã... Echo cea bălaie...

Devoră mormăind fiecare cuvânt, se poticni în slove şi urlă turbat:

— DUŞMANI APROAPE!!!

Cercetă fețele îngrozite ale celor din suită şi aruncă spre ei transcriptorul.

— Vă spintec! Pe toți!

Mânat de altă presimțire se întoarse spre oamenii stepei.

— Iar tu... tu m-ai tras pe sfoară! continuă cu voce sufocată şi se îndreptă spre Harun care privea întreaga scenă cu superioritate detaşată.

Guvernatorul ridică arma dornic să lovească.

— Mărite, priveşte! bolborosi înspăimântat aghiotantul în spatele lui.

Brațul căzu fără vlagă strângând în palmă plăseaua bogat ornamentată. Furia se duse tot aşa cum venise. Refuzând orice ajutor, bătrâna se ridicase în picioare. Oamenii stepei i se aruncară la picioare mânați de o adâncă pioşenie. Primind parcă

putere de la poporul ei, îşi îndreptă trupul dintre zdrenţe şi grăi cu glas semeţ şi privire limpede:

— Ucide-ţi tu speranţa
Şi vei sfârşi în colb
Asta ţi-i cutezanţa?
De furie eşti orb!

— Vorbeşte clar, femeie! Mă zăpăceşti cu rime... doar vorbe ticluite şi-n fond nimic nu-mi spui. Vorbeşte desluşit!

— Barat! Nu îmi poţi cere
Mai mult decât pot face.
Ţi-am zis ce-i scris în sfere
Te du, mă lasă-n pace!
Când sus pe cerul nopţii Stăpâna Galateea singură va domni,
Să te întorci la mine şi-ţi voi mai proroci.
Acum te du, mă lasă, îs tare ostenită
Du-te! Împlineşte-ţi soarta astăzi dezvăluită.

Tonul poruncitor din vocea femeii avu un efect bizar asupra guvernatorului. Doar în faţa împăratului simţise aceeaşi dorinţă de supunere necondiţionată. Fără a mai scoate o vorbă, îşi plecă fruntea şi se retrase cu spatele.

Harun o însoţi pe bătrână până la văgăuna ei şi primi smerit binecuvântarea ei.

Tot drumul de întoarcere Elohi-barat îşi munci creierul cugetând la întreaga întâmplare. Se întreba dacă nu cumva a fost victima unei farse urâte. Avea senzaţia că fusese martor la o piesă ţicnită de-a actorilor de pe Staros. Vorbele bătrânei, repetate de zeci de ori, îi săpau cărări adânci în memorie. Se chinuia să le dezlege înţelesul, dar nu putea fi sigur de niciuna dintre interpretări. Ştia că doar un om îi putea traduce bolboroseala dementă a Şahonei şi singurul suficient de înţelept să o facă era Demetros, viitorul lui socru. De îndată ce au ajuns în tabăra provizorie, trimise aghiotantul să-l caute.

*

— Stăpână Isidora, aduc veşti – vocea şoptită a aghiotantului răzbătea anevoios spre mintea ostenită de gânduri şi angoase. Femeia, ajutată de tatăl ei, se ridică cu greutate dintre perne, mai mult din respect pentru cel care îi salvase viața.

— Veşti bune? Spune iute!

— Şahona a început a-şi țese pânza. Curând fiecare fir al planului ei va intra pe făgaş. Nu trebuie decât să-i urmăm poruncile şi totul va fi bine.

— Ce ştii tu despre asta? Nu cumva eşti cu ei?

— Nu pot dezvălui mai multe. Doar atât pot spune, firul ce ține întreaga țesătură eşti dumneata. Întăreşte-ți degrabă mintea şi trupul pentru ce va să vină! Întreaga omenire depinde de forța cu care vei lupta. Iar dumneata, Demetros, ascute-ți mintea, stăpânul te aşteaptă să desluşeşti vorbele oracolului.

Zgomot unor paşi grăbiți îl făcu să amuțească, alb de spaimă. Se linişti abia când îl văzu pe Harun intrând în cort. Acesta înclină capul scurt în semn de salut şi înmână Isidorei un disc metalic.

— Mărită Doamnă, țesătoarea te cheamă la şezătoare – spuse şoptit şi părăsi în grabă cortul, lăsându-i în palmă micul disc.

— *următorul fragment îi va aparține lui* ***Florin Purlucă*** —

RECENZII

Alexandru Ungureanu „Artele marţiale moderne”

(de **Teodora Matei**)

Arte marțiale = tehnici de luptă şi sporturi (judo, karate etc.) originare din Japonia şi China.

Aceasta e definiția din dicționar, aplicabilă timpurilor noastre. Dar dacă am vizita alte planete şi am aduce de acolo arme noi şi tehnici de luptă? Dacă am reuşi să nu ne supunem corpul şi mintea luptelor, ci să creăm videoplasme? Ei bine, atunci definiția nu s-ar mai aplica. Acel cod al onoarei ascuns în spatele ei ar fi uşor încălcat.

Ce sunt videoplasmele? Sunt luptători virtuali, ce iau forma aspirantului la un titlu de Maestru sau a Maestrului însuşi. Doar forma? Aparent, nu. Se pare că trec prin subconştientul personajelor şi, odată cu trecerea timpului şi îmbunătățirea tehnicii, iau şi minte şi suflet. Videoplasmele pot constitui clone temporare ale unui individ, cu reacții total diferite de ale acestuia. Când lucrurile sunt împinse prea departe, transferul de conştiință e atât de profund încât realul şi virtualul se confundă.

Am fost mai aproape de cea de-a doua parte a povestirii. Recunosc că am o slăbiciune pentru jadul verde, iar comparația dintre piatra semiprețioasă şi culoarea lichidului din ceşti mi-a înmuiat inima. Ceremonia ceaiului şi confruntarea din timpul ei apropie mai mult acțiunea de

teritoriile de unde provin artele marțiale. Un Maestru se poate dedubla şi poate intra în trupul şoimului trimis spre recunoaştere şi atac.

Trecând de originea şi istoria lor, artele marțiale moderne ar putea însemna lupta omului cu sine însuşi, videoplasmele nefiind decât fațete ale aceluiaşi individ - ascunse de dogme, legi, ori conştiință.

Ce a adus nou: dedublarea trecând de pragul fizic. Cine e Maestrul: cel ce învinge în lupte prin orice mijloace, sau cel ce demască luptătorii incorecți? Cât de mare e sacrificiul, pe plan personal, pentru un aspirant la titlu?

Cu ce am rămas: "În fața mea, singura lumină mai vine din interiorul unei ceşti albastre de ceai, pe fundul căreia văd florile albe de prun scuturându-se în vântul rece al iernii, apoi geamul pe care sunt pictate este spart de enorme motociclete Paziwa, o singură lumină albă care mă cheamă, o singură speranță: poate că nici el nu era ORIGINALUL! Poate că era tot o videoplasmă, iar cel mai adevărat dintre noi încă mai gustă nesfârşita pace de jad a ceaiului, peste care poate începe orice."

Alexandru Ungureanu - „Marele Prag”

(de **Alexandru Lamba**)

Sunt una cu Coiotului Cvadridimensional. Am ajuns aici, în lumea lui interioară, după ce el a trecut Marele Prag, luându-mă şi pe mine, şi pe tine, şi pe toţi ceilalţi. Am ajuns la sfârşit, am trecut graniţa, am ajuns dinafară înăuntru, în lumea cea mică pe hartă, dar atotcuprinzătoare în esenţă. L-am însoţit în aventurile sale, am trăit odată cu el, am simţit odată cu el, iar acum suntem el...

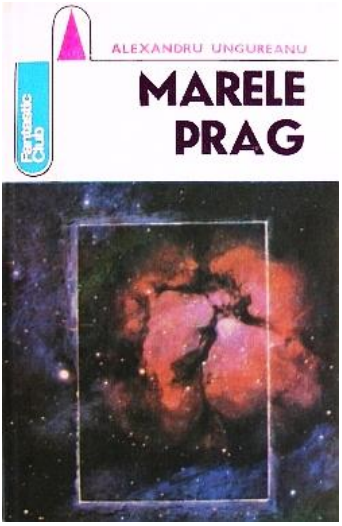

Totul a început cu scrisoarea din hipercubul 14. Atunci am aflat că universul este împărţit arbitrar în hipercuburi, între care se poate călători atât în timp cât şi în spaţiu. L-am urmat în aventura sa de contrabandist, de hoţ energetic, până când inevitabilul s-a produs şi a fost prins de Controlul Spaţial. Apoi l-am urmărit încercând să-şi refacă viaţa, punându-şi în ordine cuburile existenţei, sperând că o va mai putea învia. A căutat înţelepciunea resemnatei maşini şi a primit concluzia dezarmantă că adevărul absolut, deşi există, nu serveşte la nimic. Şi-a aflat dragostea într-un cocktail de Iluzin şi apoi a pierdut-o. A muncit, a încercat să se integreze în marea maşină, să se hrănească cu Retinazin, la fel ca toată lumea, însă, când a venit vremea să plece, nesfârşitele coridoare nu l-au păstrat. Şi-a căutat scăparea în vis, însă acolo nu sălăşluia decât o altă iluzie. Nici maşina interioară a sferei-oracol nu l-a putut ajuta. A stat închis

între pereții propriei minți, a străbătut labirinturi spațio-temporale şi a ajuns în cele din urmă la capătul transpațiului. Acolo războiul său s-a terminat, acolo a trecut marele prag, lăsând în urmă acest ultim mesaj.

De-a lungul călătoriilor prin universul cvadridimensional, suntem purtați de la o lecție la alta, învățând să privim deopotrivă înafară şi înăuntru, comparând şi confruntând cele două realități, analizând percepția exterioară şi cea interioară, încercând să le înțelegem, să le punem în acord. Lupta dintre realitate şi iluzie, dintre senzație şi idee, Iluzin şi Retinazin, este dusă pe diverse planuri, de la oniric la concret, toate intersectându-se şi materializându-se în granița cea incertă dintre lumea cea mare şi lumea cea mică.

Deşi este foarte des comparat cu romanul lui George Orwell „1984" – titlul oarecum arbitrar ales, care coincide cu anul apariției romanului „Marele Prag" – fiind numit distopie, colecția de povestiri – sau romanul, nu mă pot realmente decide – a lui Alexandru Ungureanu este mult mai mult decât un manifest împotriva unui regim politic. Bineînțeles, citind acum, la treizeci de ani de la publicarea textului şi zece de la moartea autorului, şi încercând să ne raportăm condițiilor de atunci, din perioada totalitarismului comunist, puterea aluziilor ni se pare fantastică. Nu de puține ori pe parcursul lecturii m-am întrebat: „cum a fost posibil să apară aşa ceva în plină eră comunistă? Oare cenzura trăsese un pui de somn?" Poate că da... Sau poate că regimul nu s-a simțit direct vizat. Cel puțin nu acel regim, nu acel sistem în particular. Căci astăzi, la douăzeci şi cinci de ani după destrămarea lui, în plină democrație şi economie de piață, distopia lui Alexandru Ungureanu rămâne la fel de valabilă. Sunt multe maşini în complexul de realități şi iluzii pe care-l numim existență, niciuna nu s-a oprit din funcționare. Controlul Spațiului veghează încă asupra noastră. „Nesfărşita maşină", cea care ne înnebuneşte cu țăcănitul ei infernal: „casă-serviciu-casă, casă-serviciu-piață-casă" îşi mişcă încă benzile rulante şi o va face mereu, atâta vreme cât există oameni, indiferent în ce sistem social vor fi integrați. Şi nimeni nu va înțelege niciodată

ce face de fapt, de ce o face, cât e de mare sau cum anume se poate îmbunătăți. Barul „Maşina Iluziilor” este şi el încă deschis şi ne aşteaptă cu ofertele sale atât de tentante de Iluzin, iar noi le gustăm cu nesaț., „Maşina de visat şerpi” nu a încetat nici ea să ne restricționeze visele, aliniindu-le condiției sociale a fiecăruia. Suntem încă „Prada păianjenilor”, îngrădiți nu de ziduri materiale ci de propriile noastre limitări, năzuind spre libertate, dar fără posibilitatea de acționa, dorindu-ne să ne scufundăm, să uităm, să încetăm a exista decât să ne vedem noi înşine neputincioşi, închişi în limitele minților noastre înguste. Apelăm la sfere-oracol pentru a ne înțelege pe noi înşine, pentru a ne pătrunde „Maşina interioară”. Suntem încă ruşinați de căutarea adevărului, a celui unic şi indubitabil adevăr, a celui compus din mii şi mii de adevăruri mai mărunte, pe care-l visăm dar nu-l înțelegem, pe care-l uităm pe măsură ce-l deprindem, pe care nici „Resemnata maşină” nu ni l-ar putea explica, nici dacă l-ar cunoaşte. Suntem încă şi vom rămâne prizonierii „Labirintului timpului”. Aici ne căutăm dragostea, aici ne căutăm pe noi înşine, aici ne pierdem şi ne regăsim, ne desincronizăm şi ne resincronizăm cu lumea, cu iubirea, cu noi înşine, cu nimic… şi alergăm după iubirea iluzorie pe care, cumva, ştim că nu o vom avea niciodată. Ne purtăm încă războaiele episodic şi încă sperăm că ne vom găsi acea oază de linişte, de „La capătul transpațiului”, unde trecutul prezentul şi viitorul nu mai au valoare, parcul cel scăldat de ploi peste care trec Cerbii cei Blânzi cu Veşnicia în Oase, unde exteriorul nu mai trebuie modificat. Acolo ne vom întâlni, poate, cu totul întâmplător.

Alexandru Ungureanu – Povestiri

(de **Alexandru Ioan Despina**)

Un scriitor continuă să trăiască după moarte nu prin opera sa, aşa cum se vehiculează cel mai adesea (pentru că nici groparul nu continuă să trăiască prin groapa pe care-a săpat-o, zidarul prin casa pe care-a zidit-o ş.a.m.d.), ci prin persoanele care au intrat în legătură în primul rând cu el şi abia apoi cu ea. Iar pentru cei care n-au avut privilegiul să-l cunoască îndeaproape rămâne doar a doua variantă, opera. Aşteptând cuminte să o citim, aşteptând să o desluşim şi prin intermediul ei să cunoaştem ceva şi din sufletul, năzuinţele ori zbaterile celui care-au creat-o.

Participând la cenaclul organizat săptămâna trecută de Societatea Română de Science Fiction şi Fantasy am avut ocazia de a-l vedea pe Alexandru Ungureanu nu doar prin prisma povestirilor pe care le-am citit şi pe care am să le amintesc în continuare, dar şi prin ochii celor care l-au cunoscut personal. În modul acesta, imaginea pe care mi-o formasem despre Alexandru Ungureanu s-a întregit, conferindu-i scriitorului o prezenţă aproape palpabilă.

Mărturisesc că nu am citit foarte multe dintre scrierile sale, însă cele pe care le-am parcurs mi-au rămas în minte mult după terminarea lecturii, Alexandru Ungureanu având capacitatea de-a reda cu naturaleţe şi vitalitate situaţii şi dialoguri, creionând din câteva replici personajele. Scriitura sa emană forţă şi vigoare, iar personajele,

pentru că tot am amintit de ele, par întotdeauna reale, indiferent că vorbim de oameni, roboți ori animale, personalitatea lor fiind în mai toate cazurile una puternică (spre deosebire, aş putea spune, de înfățişarea fizică, despre care arareori ajungem să cunoaştem câte ceva), fiecare dintre ele, chiar şi cele antropomorfe, având aspirații şi sentimente care ne sunt comune tuturor şi cu care, în consecință, rezonăm. Bunăoară teama de-a rămâne singur, aşa cum este cazul personajului principal din povestirea Ne vom întoarce pe Herbwue, nevoia de apartenență, pe care o întâlnim la animalul electronic de casă care dă numele prozei Sham-poo, ori prietenie, aşa cum se întâmplă într-una dintre cele mai emoționante poveşti semnate de Alexandru Ungureanu, şi anume Tudose contra calculator. Aş insista puțin asupra acesteia din urmă, nu doar datorită valenței sentimentale cu care-o încarcă autorul (strânsa prietenie dintre Tudose şi Gândăcel, personaje cu care ne reîntâlnim şi în Renaşterea poetului şi A murit Lişiță, fiind de-a dreptul emblematică), dar şi a umorului sănătos şi a dialogului spumos, pe trei paliere diferite (Tudose-Florica, Tudose-calculator şi Tudose-Gândăcel), care fac din acest text un exemplu de cum se scrie proză scurtă. Scriitorul nu pare a lăsa la voia întâmplării nimic: expoziționea este bine evidențiată, introducându-ne în atmosferă şi familiarizându-ne cu personajele principale, conflictul este construit cu minuțiozitate, iar trama urmată îndeaproape. Toate, însă, sunt perfect camuflate de stilul la care recurge autorul, un stil cizelat cu atenție, fără să devină totuşi minimalist, curățat până la esență de figurile de stil, fără a părea, însă, descărnat, şi care rămâne actual şi-n ziua de azi, scrierile sale citindu-se acum cu aceeaşi plăcere cu care au fost citite şi la momentul apariției lor. Oralitatea şi idiolectul personajelor înscriu prozele lui Alexandru Ungureanu, şi-n special cele care-l au în centrul acțiunii pe Tudose, într-un univers profund românesc (până şi Gândăcel este român până-n măduva oaselor sale metaforice, mai ales când i se adresează lui Tudose prin apelativul bădie, ca să nu mai vorbesc de Renaşterea poetului, o proză de un umor sumbru, uneori

aproape grotesc prin incultura şi indiferența personajelor, care sunt, din păcate, atât de caracteristice românilor), chiar dacă unele dintre ele dau dovadă de vădite influențe orientale (aşa cum se întâmplă în cele două nuvele care stau la baza volumului Artele marțiale moderne ori a povestirii Cei dintr-o lacrimă). Deşi latura umană se îmbină de multe ori cu universul straniu al maşinilor inteligente, aceasta rămâne întotdeauna preponderentă (în Artele marțiale moderne, sentimentele personajului principal sunt cele care duc la propria lui decădere, în Norocosul, robotul care este înfrânt dă dovadă de reacții tipic umane, în Tudose contra calculator, calculatorul are personalitatea celei care l-a programat, în Blestemul, psihanalistul este un robot ş.a.m.d.). Un alt motiv important care revine recurent în scrierile lui Alexandru Ungureanu este acela al drumului, un drum care se confundă mai mult cu tema labirintului decât cu ideea inițiatului ori cea a destinului. Este vorba, într-adevăr, de un drum al devenirii, dar un drum întrupat de propriile noastre alegeri într-un labirint aproape infinit de posibilități. Cu acest motiv ne întâlnim în proze precum Laboratorul mental, Ne vom întoarce pe Herbwue ori Jocul politic. Universul povestirilor scrise de Alexandru Ungureanu este unul destul de cuprinzător, însă, în cadrul celor citite de mine, ne întâlnim într-o singură instanță cu o civilizație extraterestră şi chiar şi atunci aceasta nu-şi face direct apariția în povestire, ci rămâne ca mai degrabă ca o prezență externă; amenințătoare, dar externă.

Prin intermediul tuturor acestor povestiri putem descoperi, după cum spunem la început, câte ceva din personalitatea celui care a fost Alexandru Ungureanu. Putem intui frica sa de-a rămâne singur, umorul inteligent şi nestăvilit, umanismul de care a fost condus, şi deciziile pe care a fost, uneori, forțat să le ia. Astăzi, când se împlinesc 10 ani de la trecerea sa în neființă, Alexandru Ungureanu încă ne mai aşteaptă cu brațele deschise să-l descoperim.

OPINII

Atavic & Vraciul de pe norul interior

(de Teodora Matei)

Nimic nu e întâmplător. Suntem legați de fire invizibile şi imposibil de detectat. Cei doi autori despre ale căror cărți o să vorbesc publicaseră cu mult timp înainte ca eu să le citesc povestirile aici, în Gazetă. Pe Liviu Surugiu l-am descoperit cu „Visându-l pe Mart Senson", pe Lucian-Dragoş Bogdan - cu „Viața prin țeava puştii". Ne-am citit reciproc, ne-am apreciat, distribuit, criticat, etc... Liviu mi-a dat o idee pentru a continua o proză scurtă, iar eu i-am scris nu una, ci două continuări. Mi-a sugerat, de asemenea, numele personajului negativ şi mi-a scris cum vedea el finalul poveştii. Am introdus fragmentul în textul meu. Cu Lucian am scris „la patru mâini" o povestire fără ca vreunul din noi să încerce să-şi impună un punct de vedere. E drept că, atunci când nu mai aveam cărbuni, aruncam pisica celuilalt şi spuneam: „acum continuă tu". Toate astea – fără să ne cunoaştem.

Ne-am întâlnit pe la jumătatea lui septembrie, când m-au invitat la o lansare comună de carte. Aşa i-au spus ei, eu m-am simțit ca la o degustare de vinuri. Au fost: o şampanie de colecție abia scoasă de la gheață pentru petreceri cu covor roşu şi un vin vechi, aromat, păstrat în beciul secret al unui moşier avar. Le-am savurat deopotrivă pe amândouă şi, pentru că era imposibil de ales, am luat şi pentru acasă câte o sticlă. Pardon, carte. Le-am citit, încercând să uit că le cunosc autorii. Nu ştiam în ce ordine să le prezint, aşa că am ales ordinea alfabetică a titlurilor. Trebuie să am grijă la numărul de caractere. Sper să-mi iasă şi să acord acelaşi spațiu fiecărui volum. Cu stiluri şi abordări diferite, ambii scriitori au în comun anii (deloc puțini) în care şi-

au şlefuit textul, precum şi documentarea minuțioasă. Nu sunt cărți comerciale, nu se pot citi decât în linişte. Eventual, reciti, pentru că am revenit asupra multor amănunte, ca să fiu sigură că am înțeles ideea.

„Atavic” – Liviu Surugiu

Am văzut nişte comparații între această carte şi cea a unui autor străin. Nu-i dau numele; nu pentru că sunt naționalistă, ci pentru că nu am citit proză scurtă semnată de acel autor. Nu m-a convins cu 15.000 de caractere (sau mai puține) că merită să-i cumpăr o carte, aşa cum a făcut autorul „Ataviculuiˮ. Îmbrățişez, în schimb, comparația cu un scenariu de film. Alert, cu personaje bine definite, cu acțiunea mergând din Egipt în Spania, România, Noua Zeelandă.

Cartea demontează sintagma „Crede şi nu cercetaˮ. Dogmele bisericeşti ar putea fi simple rapoarte ale unei misiuni, ce nu se lasă decriptate decât de inițiați. Cu aparatură şi tehnologie modernă, e mult mai uşor. Credința ar putea să nu se fi născut aici, pe Pământ, ci s-o fi primit ca pe un virus din spațiu, odată cu cele trei stele ce i-au vestit sosirea. Iar stelele sunt meteoriți ce-şi apără secretele de curioşi.

Ce a adus nou: Corpul uman prezentat ca un receptor-transmițător de sunete şi imagini: țesuturi păstrând emoții; ultimul cuvânt nerostit de un muribund - captat şi reprodus de la coadă la cap; ultima imagine întipărită pe retină - reconstituită cu ajutorul tehnologiei moderne; elemente ale naturii funcționând ca o placă fotosensibilă şi cameră obscură, folosindu-se de substanțele chimice aflate la îndemână pentru a imprima imagini pe pereți de stâncă; emoția inversă – lacrimile ochilor albaştri ce captează praful solar pot induce senzații în ochii care nu pot plânge; urna pentru suflete; levitația deasupra elicei unui elicopter în zbor. Toate, împletite în aceeaşi poveste.

Cu ce am rămas: „Istoria noastră evolutivă e încă prezentă, organic, în celule. Nu am terminat complet cu fazele anterioare, nu le-am depăşit şi lăsat de-o parte. Dimpotrivă, informația din

stadiul cel mai primitiv se află înmagazinată în gene. Un Lucifer, un Iisus, există încă în noi, atavici rupți în mii de cioburi, separați în piesele unui puzzle care aşteaptă, nerăbdător, necruțător... să fie refăcut." „Lacrimi! Gândire în stare lichidă."

„Vraciul de pe norul interior" – Lucian-Dragoş Bogdan

Copilul din noi nu se maturizează niciodată, vârsta e doar o cifră şi avem nevoie de poveşti indiferent de numărul anilor pe care-i purtăm. Volumul de față e cea mai bună dovadă. Dacă personajele ar fi purtat alte nume, ar fi fost un space-opera. Aşa cum e, cu teorii descrise pe larg şi multă informație tehnologică, mi-a părut un basm-space-opera. „Lumea" e o planetă idilică, locuită de urkline. La un moment dat, primesc un nume unic, ce le conferă rostul în Lume. Acolo sunt doi sori, iar timpul se măsoară în umbră.

Aducătoarea-Leacului - personajul principal - e sinceră, optimistă şi uşor naivă văzută prin ochii unui om. Ea transformă misiunea într-o călătorie inițiatică. Îşi defineşte propria civilizație prin comparație cu cele întâlnite în Univers. Una dintre ele, a noastră. Sau a unei omeniri extrem de evoluate, dar bazându-se pe aceleaşi principii. Cât pe ce să-mi prăjesc sinapsele încercând să pătrund teoriile, dar nu m-am lăsat. Nu am pretenția că aş putea să le reproduc sau că le-am înțeles în totalitate, dar m-am considerat datoare să mă aplec asupra lor întrucât singura problemă a tuturor civilizațiilor era lupta pentru supraviețuire. Am obținut şi o altfel de definiție a Divinității.

O altă bijuterie cu loc de cinste în bibliotecă.

Ce a adus nou: Dacă n-am fi singurii călători prin Galaxii, n-ar trebui să irosim energie în lupta pentru supremație. Pentru că, asemenea oamenilor, şi civilizațiile sunt legate de fire invizibile. Viitorul nu poate fi decât unul comun. Nu există viață fără moarte, yin fără yang şi invers. Farmecul constă în stilul aşezat, ardelenesc. Autorul vrea să fie sigur că mesajul a ajuns la cititor aşa cum l-a gândit.

Cu ce am rămas: „În timp ce se îndepărtau de Eglantine, cugetă la nou-descoperita lume a oamenilor, cea în care trebuia să apelezi la subterfugii complicate pentru a-ți atinge scopurile, de multe ori provocând suferință altora, dar în care legăturile dintre părinte şi copil erau atât de puternice încât transcendeau vinovăția şi moartea.”

Cinema SF

Gunhead

(de Marcel Gherman)

„Gunhed” (1989) este o superproducție niponă ce abordează genul cyberpunk. Acest film se înscrie perfect într-o adevărată mitologie modernă, reprezentată de filme ca „Terminator” sau „Robocop”, de benzi desenate ca „Akira” şi „Ghost in the Shell” de romanele şi nuvelele lui William Gibson şi ale lui Bruce Sterling, sau de vechi jocuri Nintendo şi Sega, precum „Power Blade” sau „Stryder”.

Pelicula „Gunhed” are în centrul acțiunii un comandou de mercenari neînfricați, care încearcă să pătrundă pe o insulă controlată de un supercomputer, pentru a fura de acolo un eşantion al unui material experimental numit texmexium, ce valorează milioane. Acest supercomputer, numit Kyron-5, a ieşit de sub control şi a declarat război omenirii. Insula a devenit în trecut arena unor vaste operațiuni militare. Nicio armată însă nu a fost în stare să ia cu asalt această insulă, apărată de roboții ghidați de Kyron-5.

Unul câte unul, membrii comandoului sunt ucişi de sistemele de securitate ale insulei, până când rămâne în viață doar personajul Brooklyn, cel mai priceput dintre ei. Acesta găseşte printre ruine un robot mecha aflat în stare funcțională şi îl pilotează spre centrul unde se află mainframe-ul computerului Kyron-5.

După ce misiunea este dusă la bun sfârşit, mercenarul Brooklyn evadează la bordul unui avion, în timp ce computerul Kyron-5 activează sistemul de autodistrugere şi nimiceşte insula într-o explozie nucleară.

În film se remarcă şi coloana sonoră de excepţie, realizată de legendara formaţie Front Line Assembly, una dintre cele mai importante reprezentante ale curentului muzical industrial. După piesa „Mindphaser”, inclusă în albumul „Tactical Neural Implant”, a fost realizat un videoclip ce a câştigat premiul canalului MTV pentru cel mai bun clip muzical al anului.

Clipul „Mindphaser” al formaţiei Front Line Assembly, pe imagini din filmul Gunhed:
http://youtu.be/BJkGgAdmZPc

LET's GET READY TO CYBER-RUMBLE!!!
Am 4. Juli 2025 erklärte ein Supercomputer der Menschheit den Krieg und es begann der ROBOT WAR
GUNHED
GUN UNIT / HEAVY ELIMINATION DEVICE
MASAHIRO TAKASHIMA • BRENDA BAKKE
AYA ENJOJI • JAMES BREWSTER THOMPSON • KAORI MIZUSHIMA
PRODUCED BY YOSHISHIGE SHIMATANI • TETSUHISA YAMADA EDITED BY YOSHITAMI KUROIWA
SCREENPLAY BY MASATO HARADA EXECUTIVE PRODUCERS TOMOYUKI TANAKA • EIJI YAMAURA
DIRECTED BY MASATO HARADA

ARTA IMAGINARA

Coperte potrivite - II

(de John Dobro)

Coperte de cărți în viziunea unui cititor:

Orice text poartă în el un mesaj mai mult sau mai putin…vizual. Singura problemă este ca cititorul să gaseasca o conexiune catre imaginea “potrivita” şi nu neapărat să inventeze el una.

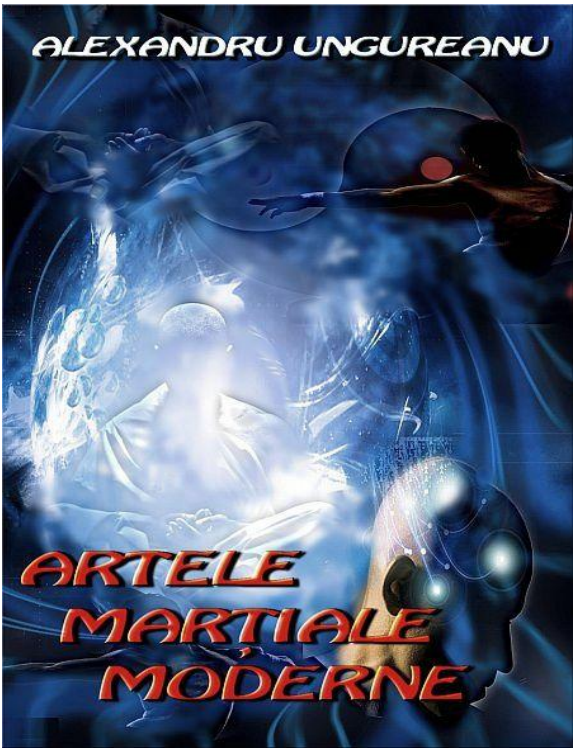

ALEXANDRU UNGUREANU
MARELE PRAG

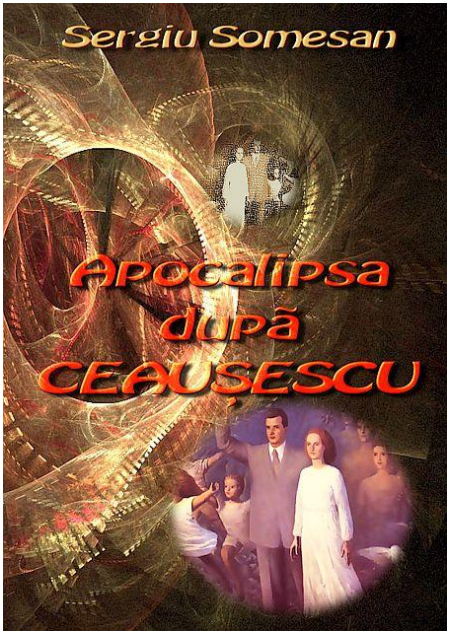
Sergiu Somesan
Apocalipsa după CEAUȘESCU

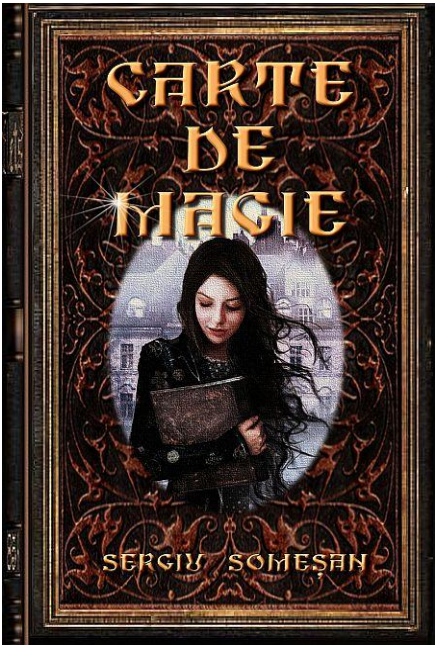
CARTE DE MAGIE
SERGIU SOMEȘAN

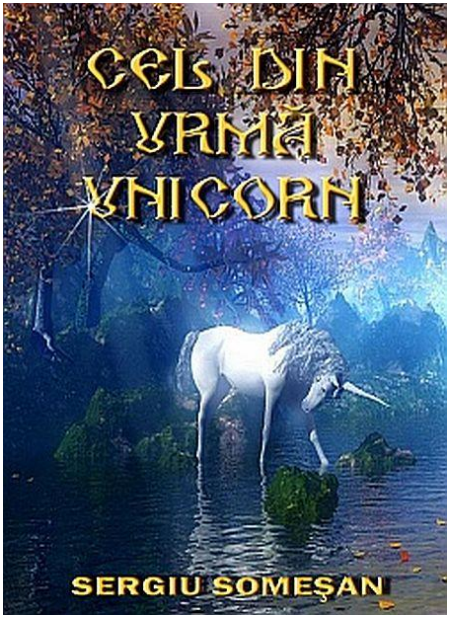
CEL DIN URMĂ UNICORN
SERGIU SOMEȘAN

Cărţi proaspete, autori autohtoni V

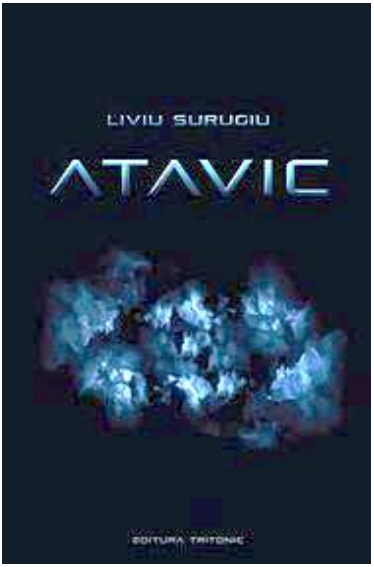

Liviu Surugiu - Atavic -
(Editura Tritonic)

Lucian Dragoş Bogdan
- Vraciul de pe norul interior -
(Editura Tritonic)